

TEEN SPIRIT

REVISTA ELEVILOR DE GIMNAZIU DIN ȘCOALA 49

ANUL ȘCOLAR 2017-2018

SEMESTRUL II

Nr. 7/ februarie - iunie

TEEN SPIRIT

Coordonator revistă:

Prof. dr. Angela Vass

Colaboratori:

Prof. Ramona Gâță

Prof. Adriana Ivașcu

Prof. Georgeta Petre

Comitetul de redacție:

Andreea Crăciun 8B

Oana Oanță 8B

Bianca Ivașcu 7A

Marco Șovar 7B

Yaleen Zosmer 7B

Isabella Rasquin 6C

Alexandru Zob 6C

Victor Zota 6C

Coperta 1:

Spadasinul Marco Șovar

Coperta 4:

Rasquin Isabella „Vis de copil”

Revista poate fi citită:

<http://www.scoala49.ro/>

Comitetul de redacție mulțumește doamnelor directoare ale Școlii Gimnaziale Nr. 49 și tuturor elevilor, părinților și profesorilor care au contribuit cu articole și ilustrații în revista TEEN SPIRIT.

Teen Spirit = ISSN 2457—3833

ISSN-L 2457—3833

CUPRINS

06

18

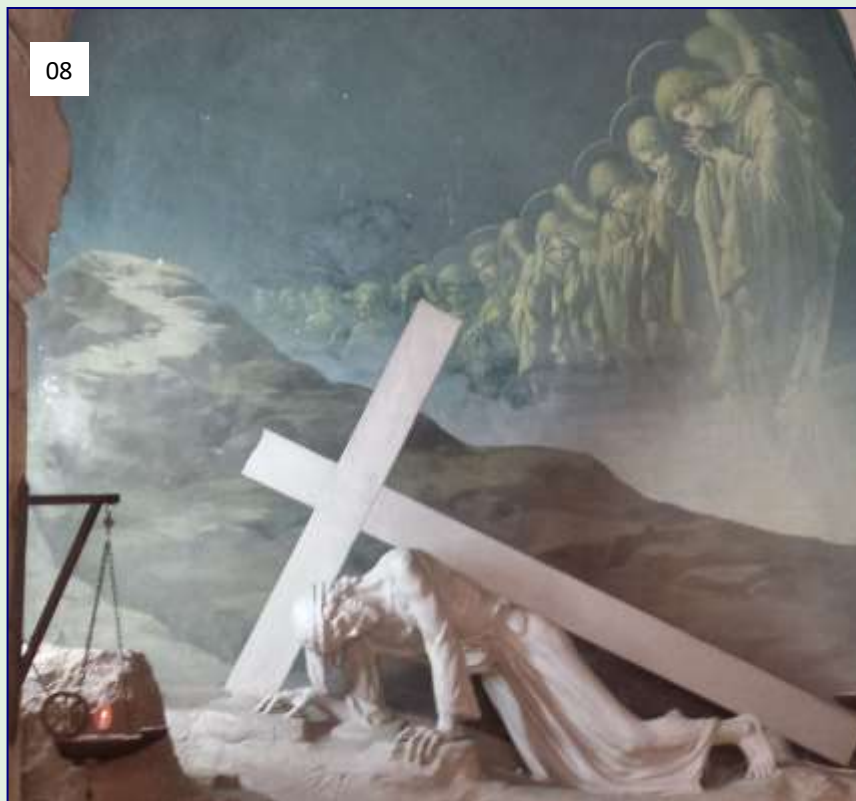
23

30

08

20

38

- 04 *Primul ajutor*
Isabella Rasquin 6C
- 06 *Gânduri*
Cursul vieții
Geometrie cu zăpadă
Isabella Rasquin 6C
- 07 *Vis de copil*
Isabella Rasquin 6C
- 08 *Postul Paștilor și Săptămâna Mare*
Prof. Georgeta Petre
- 16 *Călătoria*
Pictură pe o inimă
Cea mai caldă iarnă
Yaleen Zosmer 6B
- 18 *O întâmplare la restaurant*
O întâmplare la muzeu
Bianca Ivașcu 7A
- 20 *Do you fancy fencing?*
Marco Șovar 7B
- 23 *Essays: Message to My Future Self*
Yaleen Zosmer 7B
Alexandra Hobai 7B
Bianca Enache 6C
Patricia Potcoavă 6C
Aristotelis Dasopoulos 7B
Maria Coroabă 6C
Alexandra Coroabă 8B
Ilinca Dragomirescu 7B
Alexandru Tanasache 7C
Elena Pascu 7B
Adrian Stoica 7C
Tudor Săvescu 7C
- 26 *Emily and Her Magic Experience*
Andra Manea 7B
- 27 *Harry Potter Sequel*
Miruna Popa 7B
- 29 *Natura*
Oana Oanță 8B
- 30 *Cele trei spirite ale naturii*
Andreea Crăciun 8B
- 32 *The Cambridge Story competition*
Elevi din 6C
- 36 *Life in 2200*
Alexandru Zob & Victor Zota 6C
- 38 *Serbările de 1 și 8 Martie—gimnaziu*
Prof. Iuliana Pavel

Primul ajutor...

Isabella Rasquin

Clasa a VI-a C

Iarna este pe sfârșite...

Dar poate că-s doar povești,

Că nu-i chip să o gonești!

În pădure-i disperare:

Ghiociei-s sub zăpadă,

Natura este speriată...

Va rămâne înghețată?

Vai! Să vezi ce bucurie!

Primăvara se-aliază

Cu-animalele, copiii,

Păsările călătoare.

Simt că vine-o luptă mare!

Primăvara a învins!

Iarna este alungată.

Toată lumea-i încântată

Că regina va domni

Încă vreo trei luni, copii!

Cursul vieții

Gânduri

*Trec prin umbră și prin soare...
Zici că-s păsări călătoare,
Iar eu sunt o simplă, poate,
Visătoare.*

*Și privesc de la fereastră
Genii, pictori, dansatoare...
Eu mă văd ca fiind normală
Spectatoare.*

*Totodată, fără-această
Mică, în versuri creație
Eu rămân o trecătoare
Muritoare.*

*Soarele ne luminează,
Luna iară ne veghează,
Viața-i toată o plăcere
Dacă știi și ce îți cere !*

*Râul curge nesfârșit,
Codrul șuieră șoptit,
Zarva păsărilor trece
Pe la vizuina rece...*

*Ursu-i plecat la plimbare,
Lupul e la vânătoare,
Pădurea naturii piere
Între mii de foșnete.*

*Frunze-uscate pleacă-n zbor
Spre un sur nor călător
Ce ne lasă să gândim
Unde pleacă și când vin.*

Geometrie cu zăpadă

*Azi ninge cu bucurie
În ora de geometrie:
– Haide! Care-i raza lor?
A întrebat domn' profesor,
Dar cu gândul pe fereastră
Cine să mai fie-n clasă?
– Vai! Dar fulgii nu au rază!
Ana, visând la zăpadă...
Și-au pufnit în râs deodată
Și cercurile de pe tablă.*

Desen și poezii:

*Isabella Carmen Rasquin
Clasa a VI-a C*

Vis de copil

Bine ai venit să o cunoști pe ea
Ce și-ar da viața pentru o lalea
Și lacrimile, dacă ploaia apă
Apă nu ar mai avea...

Era doar ea în lumea sa
Unde-ajutorul se mulțumea,
Iar tot răul se ierta, apoi uita.
Dar realitatea o alunga...
Lumea grăbită n-o aștepta!
Cine, de fapt, o cunoștea?
Prin asta se diferenția!
Nici măcar nu riposta!

Se uita la cer cu cutezanță
După un licăr de speranță.
Privind, gândind, înțelegea :
Se regăsea pe ea...
Vedea mai mult decât o stea,
Asta era șansa sa!

Știa că ziua va veni
Și fericirea va pieri
Voia să plece cu a ei stea!
Nu mai putea îndura!
– Nu mă lăsa aici! striga.
– Nu pleca !

Acolo unde ea stătea
Nimeni nu se mai afla,
Inșă, pe cer, se zărea,
Lângă prietena sa,
O nouă luminoasă stea !

POSTUL PAȘTILOR ȘI SĂPTĂMÂNA MARE

Stimată doamnă profesoară Georgeta Petre, suntem acum în postul Paștelui și aș dori să vorbim despre post. Ce înseamnă postul?

Postul, așa cum îl percepem toți, este o perioadă de abținere, de reținere determinată, în care nu mâncăm alimente de origine animală (carne, lapte, brânză, ouă). Durata postului este determinată de Biserică, iar postulul se face în concordanță cu sfatul preotului duhovnic la care te spovedești, întrucât nu toată lumea poate posti. Sunt excepții: oamenii bolnavi, copiii de o anumită vârstă, femeile însărcinate, care au un anumit statut în privința postului și, de regulă, trebuie să își întrebe duhovnicul – îndrumătorul spiritual – înainte de a posti.

Este foarte important să facem diferența între post și dietă. Postul este jertfa pe care noi o aducem lui Hristos pentru curățarea

păcatelor noastre. Prin post sufletul nostru se curăță. Iată un exemplu practic: într-o zi în care ții un post mai aspru și nu mănânci preparate cu ulei, constăți că, în timpul acelei zile, anumite aspecte negative

din caracterul tău ies la iveală. Asta înseamnă, în esență, conștientizarea negativului pe care l-ai acumulat în suflet, de care te eliberezi la spovedanie. Dacă ești foarte atent, remarci că ești un pic mai agitat, mai mânios, vorbești altfel decât ar trebui să o faci și atunci scopul postului este de a-ți curăța sufletul, dar și trupul, fiindcă trupul se simte mult mai ușor în perioadele de post, devine mult mai activ (vorbesc de oamenii care au practica postului și care sunt familiarizați cu efectele postului din punct de vedere trupesc, dar și duhovnicesc). Atât duhovnicii, cât și cărțile de cult, subliniază că postul alimentar nu are valoare fără cel duhovnicesc, adică, dacă te-ai hotărât să postești, dar ai un comportament necuviincios față de aproapele tău – îl vorbești de rău sau îl judeci –, postul propriu-zis nu și-a atins scopul în totalitate.

Postul nu înseamnă doar privare de anumite alimente, ci înseamnă rugăciune mai multă – care te ajută în relația cu Dumnezeu – și fapte de milostenie. Aici este o situație mai delicată pentru că sunt mulți oameni care cer în ziua de azi și nu știi dacă chiar au nevoie de ajutorul tău sau nu. De aceea, trebuie ca noi să ne rugăm lui Dumnezeu să ni-i descopere pe acei care au cu adevărat nevoie, care își duc nevoița discret. Pe aceștia putem să-i ajutăm, tot discret, cu alimentele de bază, haine și încălțăminte. Să

faci publice faptele tale de milostenie înseamnă fălire, mândrie, păcat. Trebuie să înțelegi că tu nu realizezi nimic, că Dumnezeu lucrează prin tine. În condițiile în care nici noi nu avem posibilități financiare, putem ajuta cu un cuvânt bun, oferindu-i sprijin sufletesc unei persoane care trece printr-o perioadă mai grea, să o ascultăm. Astăzi ne axăm pe comunicare și, cu toate acestea, noi nu comunicăm. E bine să înțelegem că ascultând pe un coleg sau pe cineva din familie constituie deja un act de binefacere. Din nefericire, mulți dintre noi nu mai comunicăm în familie, nu ne exteriorizăm sentimentele, facem fapte bune formal, iubirea lipsește, deși vorbim despre ea și serbăm Sfântul Valentin și punem inimi peste tot. Se face o confuzie crasă între iubirea aceasta, eros, și iubirea adevărată. O simplă atenție, o vorbă bună, o mângâiere sunt modalități la

îndemâna oricui. Ceea ce contează este să iubești și să arăți dragoste.

În concluzie, dacă noi nu practicăm postul ca pe o jertfă din dragoste pentru Hristos, acesta nu-și atinge scopul, rămâne doar la nivelul dietei.

Postul, ca orice altă

nevoită pe care o facem pentru Dumnezeu, trebuie practicat cu dragoste, altfel rămâne sec și nu vei simți bucuria lui la sfârșitul perioadei de post. Oamenii care postesc cu dragoste și fac lucrul acesta de ani de zile constată că la sfârșitul zilelor de post se simt altfel decât înainte. Se simt bucuroși, au pace interioară, se simt fizic mult mai bine, chiar regretă momentul în care se termină perioada de post.

De ce Postul Paștelui se mai numește Postul Mare?

Postul Paștelui se mai numește Postul Mare pentru că are o durată mai mare decât celelalte posturi, numărând 47 de zile. Sunt 40 de zile inițial și 7 zile pe care le închinăm Săptămânii Patimilor. Este un post pe care-l ținem pentru această sărbătoare, a Învierii Domnului, care este cea mai mare sărbătoare în anul bisericesc.

Mulți dintre noi nu prea știm cum se ține acest post. Este un post foarte aspru, mâncărurile se fac fără ulei (nu este dezlegare la ulei decât sâmbăta și duminica), nu sunt decât două dezlegări la pește, de Buna Vestire și de Intrarea Domnului în Ierusalim. Primele două zile din post nu se mănâncă nimic, se mănâncă seara, după asfințitul soarelui, pâine uscată sau covrigi și se bea ceai

sau apă. De asemenea, Săptămâna Patimilor este la fel de aspră ca și prima săptămână a Postului Mare. Este o săptămână în care fiecare dintre noi ar trebui să mediteze la venirea Mântuitorului și la sacrificiul pe care el l-a făcut pentru noi. Niciun sacrificiu pe care l-am face noi pentru Hristos nu poate egala jertfa sa de pe cruce. Oricât de aspru am ține postul, oricât de frumos ne-am comporta cu cei din jurul nostru, oricâtă milostenie am face, tot nu putem egala jertfa pe care a făcut-o pentru noi, având în vedere că a fost Dumnezeu întrupat, s-a întrupat pentru noi și pentru a noastră mântuire și, mai ales, că a trăit într-o smerenie totală.

Noi nu prea înțelegem ce e smerenia. Spunea un părinte la o conferință că smerenia este arta de ști să stai la locul tău. Este un cuvânt mult dezbătut în literatura teologică, dar, dacă ar fi să-mi exprim o părere personală, smerenia înseamnă pentru mine o virtute greu de atins, pe care o primești în dar de la Dumnezeu, dacă Dumnezeu vede că tu dorești să te mântuiești. Nu este simplu de atins smerenia în condițiile în care astăzi suntem educați în sensul opus: de a fi primii, de a elimina pe celălalt ca să-mi fie mie bine. Deci smerenia este o virtute prin care omul ajunge să se cunoască pe sine, prin care ajunge să conștientizeze că tot ce are este dar de la Dumnezeu, că virtuțile pe care le are le are ca daruri de la Dumnezeu pe care are datoria să le înmulțească. Nu trebuie să percepem această virtute a smereniei ca pe ceva ce duce la marginalizarea noastră în societate. Nu trebuie să ne retragem undeva, dar nici nu trebuie să agăsăm prin firea noastră. Să fim niște oameni la locul nostru, să ne facem treburile așa cum trebuie, să cultivăm smerenia și în jurul nostru. Dacă vrem mai mult de atât, o cerem de la Dumnezeu, pentru că fiecare dintre noi se luptă cu „muntele mândriei pe care-l are în el”. Dacă ești mândru și știi asta, îți dai seama de cât de greu este să fii smerit. Orgoliul îl avem toți, dar dorim să devenim modești, să fim smeriți precum Hristos. Să nu uităm că Hristos s-a născut într-o iesle, a trăit în sărăcie. După ce a ieșit la propovăduire, a fost marginalizat de toți, a fost judecat pe nedrept, a fost umilit prin toate patimile prin care a trecut. Ca să nu mai vorbim de înjositoarea moarte pe cruce. Cu toate acestea, el le-a îndurat pentru că exista un scop suprem: ridicarea omului, deschiderea Raiului.. Hristos este modelul nostru de smerenie.

Vorbiți-ne despre Săptămâna Patimilor sau Săptămâna Mare. Ce semnificație are ea?

Fiecare zi din această săptămână este importantă. Fiecare zi se numește Sfânta și Marea. De exemplu, Sfânta și Marea Luni, Sfânta și Marea Marți ș.a. mai departe. Slujbele specifice acestei săptămâni sunt deniile. Deniile încep de duminică seara și se încheie vineri seara. Această săptămână ne amintește de ultima perioadă a vieții Mântuitorului pe pământ, în care au loc evenimente dramatice, prinderea lui, procesul nedrept,

judecarea, culminând cu răstignirea.

Ca să o luăm sistematic, în Sfânta și Marea Luni vorbim despre Iosif cel Frumos, un personaj din Vechiul Testament, unul dintre fiii lui Iacov (Iacob). Iacov a avut doisprezece fii și Iosif a fost marginalizat de frații săi pentru că era foarte iubit de tatăl său. Aceștia chiar și-au pus în gând să-l ucidă, totuși au renunțat la acest gând și l-au vândut în Egipt. Iosif trece printr-o seamă de umilințe în Egipt, dar ajunge să devină cel mai important sfetnic al faraonului Ramses al III-lea. Reia legăturile cu familia din cauza unei foamete cumplite care s-a declanșat în vremea respectivă și rămâne în istorie ca un personaj virtuos, care îl preînchipuie pe Iisus Hristos, și-a iertat frații, nu s-a răzbunat, mai mult decât atât, i-a ajutat în perioada aceea dificilă, aducându-i pe toți în Egipt împreună cu tatăl lor. Am zis că Iosif cel Frumos îl preînchipuie pe Iisus Hristos în sensul că Iisus a venit tot cu un scop nobil, fiind nedreptățit de conaționali lui care căutau să-l prindă-n cuvânt, deși îi vedeau minunile la tot pasul și vedeau că nici nu avea niciun gând să devină conducătorul statului. Ca și Iosif cel Frumos, și Iisus s-a comportat la fel, iertându-și prigonitorii, răstignitorii și rămâne un model pentru noi toți.

*Fiii lui Iacob îl vând pe fratele lor, Iosif (1855)
Konstantin Flavitsky*

Fiecare zi vine cu mesajul ei. Dacă Iosif și-a iertat frații, dacă Hristos i-a iertat pe prigonitorii lui, mesajul pentru noi este să facem ce ne spune Hristos în momentul în care se înalță la cer să vă iubiți unul pe altul așa cum și eu v-am iubit pe voi, chiar mai mult, să vă iubiți vrăjmașii. Ceea ce este foarte greu. Cum să iubesc pe cineva care-mi face rău? Dar gândiți-vă că Iosif a fost în situația de a fi ucis de propriii frați și i-a iertat. Mântuitorul a făcut la fel. Dacă Dumnezeu ne cere asta, înseamnă că se poate. Dacă nu putem să ne iertăm vrăjmașii, măcar să nu-i urâm și tot este un pas înainte. Acesta este mesajul pe care ni-l transmite ziua de luni.

Tot în această zi se citește un text din Sfânta Scriptură în care Mântuitorul bleastă un smochin. Acesta era împreună cu ucenicii. La un moment dat au flămânzit și ajung în fața unui smochin. Nefiind perioada lui de rodire, smochinul nu avea fructe și cu toate astea Mântuitorul îl blestemă. Ne întrebăm de ce. Părinții Bisericii tâlcuiesc aceasta ca fiind un blestem al copacului din Rai care, se pare, a fost un smochin și nu un măr, așa cum știm majoritatea dintre noi. Știm că Eva a gustat din fructul oprit, din smochin. Smochina are gustul dulceag, dar ne rămân în gură semințele acelea care sunt asociate cu gustul amar al păcatului pe care îl capeți după ce săvârșiți păcatul.

În Sfânta și Marea Marți avem o pericopă evanghelică care se citește, de regulă, la Sfântul Maslu, cu cele zece fecioare. „Zis-a Iisus pilda aceasta: *Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite și cinci înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candelile, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelile, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: "Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!" Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: "Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile." Cele înțelepte le-au răspuns: "Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă."*

Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și au zis: "Doamne, Doamne, deschide-ne!" Dar el, drept răspuns, le-a zis: "Adevărat vă spun că nu vă cunosc!" Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului." (Matei 25).

*Fecioarele cele înțelepte și cele nechibzuite (1813)
Peter von Cornelius*

Aceste fecioare, deși virtuose, unele s-au mântuit, altele nu. Acesta este un îndemn la reflecție pentru noi, creștinii care suntem angajați într-o oarecare măsură în lupta duhovnicească, că trebuie să fim atenți la comportamentul pe care-l avem. Nu este de ajuns să avem anumite virtuți, ci trebuie să le cultivăm. Mântuitorul îndeamnă la priveghere. Privegherea este o slujbă care, în general, se face noaptea în mănăstiri. Dar, pentru noi, privegherea înseamnă atenție la sine în relația cu Hristos, în relația cu aproapele. Nimeni nu e perfect și nu putem face deja afirmația că noi suntem pe placul lui Hristos. Dumnezeu ne-a lăsat Taina Spovedaniei. Dacă ceva nu ne place, ne sfătuim cu duhovnicul care ne spune cum să ne eliberăm de o anumită patimă care ne stăpânește: mânie, mândrie, lipsă de răbdare, întristare.

Sfânta și Marea Miercuri amintește de trădarea lui Iuda. Este o zi înălțătoare. Pe Iuda avem tendința să-l judecăm și să ne întrebăm de ce a făcut acest lucru. El era pătimas, avea patima iubirii de arginți. Sfânta Scriptură ne spune că el ținea punga în care se adunau diversele danii din care trăiau apostolii și Mântuitorul și adesea își însușea din acei bani. Iuda l-a trădat pentru treizeci de arginți, o sumă care nu era mică pentru vremea respectivă. Cei care ne pun în față arheologia biblică, ne spun că erau de fapt treizeci de lingouri de argint.

*Iuda primind 30 de arginți pentru trădarea lui Iisus (1640)
Mattia Preti*

În ce-l privește pe Iuda, fiindcă acesta și-a regretat fapta, trebuie să luăm în discuție două aspecte: remușcarea și pocăința. Știm că a mai fost un apostol care s-a lepădat, Petru, dar acesta a avut pocăință autentică în comparație cu Iuda care a simțit doar remușcare. Care este deosebirea între cele două? În primul rând, Iuda nu l-a iubit pe Hristos pentru că, dacă îl iubea, știa că Hristos este Iubire și că-l poate ierta în orice situație. A avut o simplă remușcare, nu a avut curajul să se întoarcă și s-a sinucis. Pentru noi este un model negativ, dar de luat în seamă, deoarece adesea ne confruntăm cu oameni care

sunt dușmani ai Bisericii și pe care-i asemuim cu Iuda. Fie că se opun construirii Catedralei neamului, fie împotriva orei de religie, e clar că aceștia nu au nicio legătură cu Hristos. Ei nu-l iubesc pe Hristos și atunci luptă împotriva sa. Problema nu este că luptă împotriva lui Hristos, ci că nu conștientizează că este o luptă pierdută din start. Deci mesajul zilei de miercuri este de a fi atenți în relația cu Hristos, de a nu ne lepăda de el pentru lucruri materiale pentru că vremurile pe care le trăim sunt foarte delicate – putem renunța foarte ușor la Hristos pentru un pumn de arginți, un pumn de arginți însemnând un post într-o multinațională pentru un salariu mai bun, unde ți se cere să nu vorbești despre religia ta (dacă ieșim un pic prin Vest vom vedea că în unele instituții oamenilor li se interzice să poarte însemne creștine). Ce se întâmplă cu omul care mărturisește pe Hristos? Omul care mărturisește își asumă marginalizarea, umilințele care vin de aici, dar el este cu Hristos. „Dacă m-au prigonit pe mine și pe voi vă vor prigoni”, a spus acesta ucenicilor. Prin urmare, trebuie să avem privirea spre el și să-l iubim, pentru că oamenii ne pot părăsi în orice situație, dar Hristos nu ne părăsește niciodată.

Tot miercuri se vorbește de o femeie păcătoasă. Aceasta a turnat pe picioarele Mântuitorului mir foarte scump dintr-un vas de alabastru și acesta nu a alungat-o pentru că era păcătoasă. Noi avem tendința, mai ales când suntem în biserică, să judecăm, să punem la punct. Hristos nu a judecat pe nimeni. Dimpotrivă, a primit-o pe această femeie, i-a primit jertfa, îi iartă păcatele și spune ceva care ne uimește, ceva ce nu spune despre niciunul dintre apostoli, anume că această femeie va fi pomenită până la sfârșitul veacurilor în Sfânta Scriptură pentru ceea ce a făcut ea. Mesajul este lămurit : să ne mărturisim credința, să nu judecăm, să nu marginalizăm, pentru că Dumnezeu nu are pe nimeni de pierdut, fiecare suflet la Hristos este prețios și, mai mult decât atât, mulți din urmă vor fi întâi dacă nu suntem atenți.

*Hristos în casa lui Simon (1440)
Dieric Bouts*

În Sfânta și Marea Joi avem mai multe evenimente. În primul rând, spălarea picioarelor ucenicilor de către Hristos. Mântuitorul îi avertizase deja pe apostoli că urmează să fie prins și judecat și, cu o zi înainte, se adună în casa lui Ioan Marcu și se pregătesc de cină. Dar, înainte de cină, Iisus face un ritual înduioșător, spală picioarele ucenicilor săi.

*Iisus spălând picioarele lui Petru (1852-56)
Ford Madox Brown*

Spălarea picioarelor era o tradiție foarte veche la poporul evreu – Avraam o practica cu străinii care intrau la el în casă – și Învățătorul se coboară la nivelul ucenicului și-i spală picioarele. Iată model de smerenie pentru că vorbeam mai devreme despre acest lucru. Luând, așadar, pe fiecare ucenic în parte, ajunge la Petru care, revoltat îi spune că în veci nu-l va lăsa să-i spele picioarele, la care Iisus îi spune că dacă nu te vei spăla, nu vei avea parte de mine în veci și atunci Petru se supune. Ritualul acesta este impresionant și se săvârșește încă în unele parohii. La Biserica Rusă, în Joia Mare, între 12 și 1, părinții de acolo așază pe douăsprezece scăunele fii duhovnicești și după liturghie părintele le spală picioarele și se smerește în fața ucenicilor lui.

Al doilea eveniment este Cina cea de Taină în care Mântuitorul instituie Sfânta Împărtășanie cu pâine și vin, reprezentând trupul și sângele lui. Aici lasă ucenicilor poruncă de a practica aceasta spre pomenirea sa. Cina cea de Taină din Joia Mare este, de fapt, Sfânta Liturghie de astăzi în care este integrată Taina Sfintei Împărtășanii.

La începutul discuției noastre, spuneam că este bine să ținem post, să ne rugăm, să facem acte de milostenie, dar, dacă noi nu ne curățăm sufletul prin spovedanie și nu ne unim cu Hristos prin Sfânta Împărtășanie, acestea nu sunt depline, pentru că Hristos este cel cu care tu te

unești, tu nu te împărtășești cu pâine și vin, ci te împărtășești cu trupul și sângele lui. Și-atunci tu ești în El și El este în tine. Este o taină care este foarte greu de înțeles. Doar o putem simți, fiindcă în viața duhovnicească nu se fac lucrurile ca în matematică, în viața duhovnicească totul se plătește în duh.

Cina cea de Taină (1786)
Benjamin West

Reținem că la această sfântă taină a fost împărtășit și Iuda. El l-a trădat pe Hristos după ce s-a împărtășit. Trebuie să fim foarte atenți cum ne împărtășim. Să nu fie o obișnuință, să nu fie un formalism, să fim responsabili de ceea ce facem. Să ne spovedim curat, să fim sinceri în relația cu Hristos. Sinceritatea este foarte importantă în viața duhovnicească. Noi nu putem să ne ascundem de Dumnezeu căci Dumnezeu ne cunoaște mai mult decât ne cunoaștem noi. Și-atunci ce rost are să mergi să te spovedești fără să pleci vindecat? În perioada aceea cu evenimentul de la Colectiv, oamenii spuneau că doresc spitale și nu catedrale. Am avut un elev care era foarte pornit pe ideea asta, neînțelegând de ce ar trebui construite biserici și catedrale. I-am spus atunci că biserica este un spital. Te duci la ea ca să te vindeci de bolile sufletești. Nu trebuie ca noi să fim preocupați de ce face Biserica, ci să vedem de păcatele noastre și să fim mult mai interiorizați deoarece tindem să ne exteriorizăm, să vedem ce face altul.

În aceeași zi se citește *Rugăciunea lui Iisus pentru sine și pentru ucenicii săi* pe care o găsiți în Evanghelia după Ioan la capitolul XVII. Este o rugăciune foarte profundă, mișcătoare, pe care Mântuitorul o rostește pe Muntele Măslinilor, loc unde astăzi se află Biserica Tuturor Națiunilor care aparține romano-catolicilor. Noi știm că Mântuitorul adesea se retrăgea în Grădina Ghetsimani (un loc pustiu la vremea respectivă) ca să se roage. Rugăciunea era singura cale prin care Fiul era în relația cu Tatăl. Așadar, Iisus pleacă cu câțiva ucenici, Petru, Ioan și Iacob și îi roagă să privegheze cu el, adică să se roage împreună, dar aceștia adorm. Rămas singur,

dânsul se roagă Tatălui ca să nu-l treacă prin încercarea ce urma să vină, dar Tatăl îi spune că trebuie să îndure toată durerea și să suporte toate patimile, că altfel Raiul nu se putea deschide și niciun om nu se putea mântui. Atunci Mântuitorul își bea paharul până la fund, adică se supune voinței Tatălui, se smerește.

Hristos în Ghetsimani (1875)
Carl Heinrich Bloch

Ucenicii, așa cum ni se întâmplă și nouă de multe ori să nu fim mișcați de relația aceasta cu Dumnezeu, adorm și nu sunt împreună cu el. Nu există text mai profund în Sfânta Scriptură în sensul că rugăciunea nu este numai pentru el, ci și pentru ucenicii ce urmau să treacă și ei prin aceleași încercări ca și el, doar că erau la un alt nivel și pentru cei ce urmau să-i devină ucenici între care ne încadrăm și noi. La sfârșitul rugăciunii, apare Iuda cu soldații și cu cei de la Templu și Mântuitorul, pentru a doua oară își descoperă dumnezeirea, prima dată făcând acest lucru pe Muntele Tabor. Însoțitorii lui Iuda spun că îl caută pe Iisus Nazarineanul, iar Iisus spune: „Eu sunt”. Aceștia sunt șocați și cad la pământ simțind puterea ce ieșea din el. Iuda se desprinde de ei și-l sărută pe obraz și Mântuitorul îl dojenește: „Vinzi pe Învățătorul tău cu un sărut?” Petru, impetuos cum îl știm, se ridică cu sabia și taie urechea lui Malhus, slujitorului arhiereului. Văzând asta, Mântuitorul îi spune lui Petru „răzbunarea este numai a mea”. Trebuie să luăm seama la acest aspect. Creștinii nu s-au răzbunat niciodată. Hristos are o atitudine demnă; nici nu s-a apărat, nici nu și-a scos în evidență dumnezeirea, și-a asumat Crucea cu pace, cu

liniște, mai mult decât atât, vindecă urechea slujitorului. Oamenii aceștia, deși văd minunea ce s-a petrecut în fața ochilor lor, rămân impasibili. Singur Malhus înțelege și devine ulterior ucenicul lui. Iisus atunci este luat de către soldați și dus pentru a fi judecat.

Prinderea lui Hristos (1597)

Giuseppe Cesari cunoscut drept Cavalierul d'Arpin

Procesul care urma să fie este, de fapt, o înscenare urâtă cu scopul de a fi ucis. Ucenicii se risipesc – e o mare încercare și pentru ei –, singurul ce îl urmează până la capăt fiind Ioan Evanghelistul care l-a iubit din tot sufletul lui, care la Cina cea de Taină și-a rezemat capul de umărul lui. La Cină Mântuitorul le-a descoperit că cineva dintre ei îl va vinde și mulți dintre ei erau speriați pentru că putea fi oricare dintre ei. Ioan îl întreabă „Cine e, Doamne?”, iar Iisus îi răspunde: „Acela ce va întinde odată cu mine mâna în blid”. Petru îl urmează și el, dar are slăbiciuni omenești și, așa cum a prezis Mântuitorul, se va lepăda de trei ori.

Joi spre vineri Iisus este dus la arhiereul din anul acela, Anna, este supus unei judecăți, capul de acuzare principal fiind că s-a dat drept Dumnezeu, că s-a dat Mesia. Profeții și, în mod deosebit Isaia, au vorbit de Mesia și așteptau de mulți ani un răscumpărător în persoana Mântuitorului. N-au vrut să-l recunoască

pentru că ei își doreau un alt tip de Mesia, un conducător pământean, un rege care să-i elibereze de sub stăpânirea romană. Ori Mântuitorul, prin venirea sa, le arată că, dacă doresc ca ceva să se schimbe, mai întâi trebuie ca ei să se schimbe, lucru pe care ei nu l-au acceptat. Deși îi vedeau minunile, deși îi aveau profeția în față, l-au considerat a fi un om oarecare, cu niște puteri mai mult sau mai puțin dumnezeiești, de multe ori acuzându-l că aceste puteri sunt de la diavol, și voiau cu orice preț să-l ucidă. Dar pentru aceasta era nevoie de un motiv. Este dus la acest Anna, Anna îl trimite la Caiafa unde are loc o discuție în care Iisus recunoaște că este fiul lui Dumnezeu și acest fapt, considerat în Vechiul Testament blasfemie, a devenit motivul condamnării. Fiind însă sub stăpânire romană, iudeii nu aveau posibilitatea de a-și face dreptate singuri, mai ales că legea lor nu le îngăduia să facă moarte de om. L-au dus atunci la Pilat, căruia i-au spus că acest om le face greutăți și că le încalcă legea. Pilat, stând de vorbă cu el, este surprins de atitudinea demnă a acestuia. Mai mult, soția lui, care era creștină, îl avertizează că i s-a descoperit în vis că omul acela e nevinovat și să nu-i facă niciun rău.

Pilat era un fricos, iar evreii, în vicleșugul lor, știau cum să pună problema în așa fel încât să-l determine pe Pilat să-l condamne pe Iisus la moarte. Dacă Iisus se făcea pe sine împărat, asta însemna că nu-l recunoștea pe împăratul roman, ceea ce era un semn clar că era împotriva Imperiului roman, iar Pilat, în calitate de prefect al Iudeei la vremea respectivă, dacă nu lua măsuri împotriva unui om care era dușman al Imperiului și se autoproclama împărat, îl făcea și pe el însuși să pară dușman al lui Cezar și să fie condamnat la moarte. Atunci, ca să-și scape pielea, Pilat ia hotărârea de a fi dus mai înainte la tetrarhul Galileei din vremea aceea, la Irod, care îl ucisese și pe Ioan Botezătorul. Cu toate că nu-l găsește cu nimic vinovat pe Iisus, dă poruncă să fie biciuit și să fie umilit. I se pune o cunună de spini pe cap și o trestie în mână, este îmbrăcat cu o hlamidă roșie, este palmuit, este scuipat. (Unii părinți explică cum cununa de spini era, în realitate, o glugă imensă de ciulini ce creșteau în zona aceea, care i s-au îndesat până i-au împuns pielea capului, iar biciul cu care a fost lovit era, de fapt, un cnut prevăzut cu o ghiară de plumb la vîrf care sfâșia carnea). În starea aceasta, Iisus a fost readus la Pilat, Pilat poruncește ca el să fie ucis prin răstignire.

Și crucea Mântuitorului are o poveste, în sensul că ea a fost cea mai grea cruce. În vâltoarea aceea, fiindcă se apropia paștele iudaic care avea loc sâmbăta, ei au luat un lemn din lacul Vitezda. Povestirile care circulă pe la Ierusalim spun că acest lemn ar fi trebuit folosit la templul lui Solomon, dar mărimea acestui lemn nu era bună pentru nimic. Atunci a fost aruncat în acest lac unde a zăcut mult timp, fiind scos abia acum pentru a fi confecționată crucea. Crucea era foarte grea și știm că la un moment dat Iisus nu a mai putut să o ducă. Pe dealul

Golgoetei a căzut sub povara ei și i se cere unui țaran care se întorcea de la țarină, pe nume Simon, să-i ducă crucea până sus, pe Golgota. Acolo este ținut pe cruce, cu piroane și la mâini și la picioare. Nu moare imediat, el murind la ceasul al șaselea, vineri seara. Pe cruce este o adevărată agonie și, deși sunt acolo prezenți sfântul Ioan și Maica sa, Iisus trece printr-o stare de însingurare, de părăsire. Așezat între doi tâlhari, unul plin de răutăți care îi spune „Dacă ești Dumnezeu, de ce nu te dai jos de pe cruce?”, iar celălalt, în suferința lui, a avut compasiune pentru Hristos, zicându-i: „Doamne, eu pentru păcatele mele sunt aici, am fost tâlhar și am făcut numai rele, dar Tu?” Atunci Mântuitorul îl iartă și-i spune: „Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai”. La un moment dat, a cerut apă, nu i s-a dat apă, i s-a dat oțet, fariseii de sub cruce îl batjocoreau și îi strigau să se dea jos dacă este Dumnezeu atot puternic.

Mântuitorul a rostit șapte propoziții pe cruce dintre care cele mai semnificative sunt „Iartă-i că nu știu ce fac” (Mântuitorul se roagă pentru ucigașii lui pentru că, într-adevăr, atunci când păcătuim noi nu știm ce facem) și cea care reprezintă culmea suferinței, când ridică ochii spre cer și spune „Eli, Eli, lama sabahtani”, care se tâlmăcește „Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” și

are loc moartea propriu-zisă.

Dumnezeu Tatăl a arătat că este Fiul lui prin ceea ce s-a întâmplat ulterior. În primul rând, catapeteasma templului s-a rupt în momentul în care Iisus moare, acest semn dumnezeiesc însemnând că a fost ucis cineva ce nu trebuia ucis. Cerul s-a întunecat, iar oamenii care au conștientizat că omul acesta a fost drept au recunoscut acest lucru. Spre seară, un om foarte bun, Iosif din Galimateea, merge la Pilat, îi aduce la cunoștință că a murit și-i cere să-l dea jos de pe cruce. Iosif avea un mormânt gol și pleacă împreună cu Nicodim, unul dintre fariseii care l-a apărut pe Iisus în sinod, atrăgând atenția că acesta este condamnat la moarte printr-un proces rapid și nedrept. Este dat jos de pe cruce, se practică ritualul de înmormântare al evreilor, fiind uns cu acel mir scump de nard, cu aloe, și înfășurat în acea pânză de in și este așezat în mormânt. În acest timp, fariseii se duc la Pilat și-l obligă să pună strajă la mormânt, adăugând că amăgitorul acela a prezis că se va ridica la cer. Se pune, prin urmare, o piatră circulară imensă în fața mormântului și este păzit. Mesajul zilei de vineri stă sub semnul suferinței Mântuitorului, ucis pe nedrept.

Răstignirea (1457-1459)
Andrea Mantegna

Trebuie să facem o distincție clară între evreii care l-au urmat pe Hristos (apostolii, Maica Domnului și mulți alții) și dușmanii lui Hristos. În cursul secolului al XX-lea au încercat să se disculpe de acest proces nedrept, care a fost rejudecat de două ori de altfel, insistând că ei sunt nevinovați întrucât romanii au dispus uciderea lui. Dar autorii morali sunt ei pentru că ei l-au convins pe Pilat că Iisus este un om periculos. La puțină vreme, Pilat a fost scos din funcția de guvernator al Iudeei.

Sâmbătă Mântuitorul este pus în mormânt, iar duminică are loc învierea. Sufletul său coboară la iad și propovăduiește evanghelia la toți cei drepti care erau acolo pentru că trebuie să știm că oamenii drepti ai Vechiului Testament nu erau osândiți la iad. Exista un loc separat pentru aceștia, ne spun tâlcuitorii Sfintei Scripturi, ei neavând acces la Rai fiindcă acesta era închis. Esența Săptămânii Patimilor trebuie să fie următoarea: dacă Adam a căzut și prin el a intrat moartea în lume, Mântuitorul schimbă cursul morții. Dacă moartea era un lucru îngrozitor, prin venirea Mântuitorului moartea nu mai există. De ce? Ea este o trecere de la viața de aici, al doilea ciclu pe care îl parcurgem, la viața veșnică, pe care ne-o pregătim aici. Mântuitorul a deschis Raiul prin jertfa sa pe cruce. Un creștin adevărat știe că nu moare și-și continuă viața în veșnicie. Nimic din ceea ce facem nu ar avea sens dacă ne-am opri la moarte.

Știm că a treia zi a înviat. Femeia creștină este o femeie specială, vitează. Toți ucenicii lui Iisus s-au ascuns, dar câteva mironosițe (purtătoare de mir) Marta și Maria, surorile lui Lazăr, Salomeea și Maria Magdalena, au înfruntat un mare pericol prin încercarea lor de a săvârși ritualul de tămâiere a mormântului. Pe drum se întrebau cine le va da piatra la o parte pentru că era o piatră mare, rotundă, care putea fi mișcată doar prin rostogolire și numai de forță bărbătească. Ele găsesc piatra dată la o parte și, intrând în mormânt, nu văd acolo decât giulgiul. Speriate, ele pleacă, singura care rămâne e Maria Magdalena, cea care inițial venise la Mântuitorul să-l ispitească și din care Iisus Hristos a scos șapte demoni. Aceasta plânge, neștiind cine a mutat piatra. Piatra a fost mutată de Îngerul Domnului; Hristos nu avea nevoie să o mute, pentru că el, după înviere, a devenit altceva decât ceea ce fusese înainte. A devenit un trup pnevmatizat, încărcat de Duh Sfânt, luminos, transparent, care putea trece prin orice materie. Atunci i s-a arătat Mariei Magdalena pentru că aceasta l-a iubit cu toată ființa ei, fiindu-i recunoscătoare că a vindecat-o de patima desfrânării. Ea va ajunge să-l mărturisească până la Roma, va fi cea care va merge înaintea împăratului Tiberiu și-i va spune că Hristos a înviat. Tiberiu nu a crezut-o, i-a arătat un ou și a rostit următoarele: „Dacă oul acesta se va înroși înseamnă că Dumnezeu a înviat”. În momentul acela, oul s-a înroșit. E foarte greu să crezi că Hristos a înviat. Nu mai înviase nimeni până la vremea respectivă, era o anomalie, era ceva de

neconceput, dar pentru Hristos era posibil pentru că era Om și Dumnezeu.

Hristos cel înviat s-a arătat de zece ori. Prima dată i s-a arătat Mariei Magdalena și aceasta a crezut. Femeia este, prin ființa ei, diferită de bărbat, diferită în sensul că ea posedă a doua formă de cunoaștere, credința, care e mult mai puternică decât prima, cea a rațiunii. Bărbații sunt mult mai raționali și la ei cunoașterea prin credință este aproape inaccesibilă. La o femeie credincioasă, cunoașterea prin credință depășește cunoașterea prin rațiune. Arătându-i-se Iisus cel Înviat așadar, Maria Magdalena a fugit să le spună apostolilor. În aceeași zi, li s-a arătat și acestora în încăperea unde stăteau încuiați de frica iudeilor și a suflat Duh Sfânt asupra lor. Toma, cel mai rațional dintre apostoli, nefiind de față la apariția Domnului, le-a zis celorlalți: „Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielei, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielei, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.”. Toma nu era doar rațional, ci un om instruit. După opt zile, Iisus li s-a arătat din nou și l-a chemat pe Toma să-i atingă rănila. Atunci Toma a căzut la pământ și a zis: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” și a crezut cu toată ființa lui. Iisus a reapărut ca să-i trimită în misiune și le-a dat poruncă înainte să se înalțe: „Să vă iubiți unul pe altul precum eu v-am iubit pe voi”.

Revenind la post, este acesta folositor sau dăunător copiilor?

Dacă oamenilor mari le este folositor postul și-i ajută să se schimbe, într-o direcție pozitivă, atunci și copiilor le este folositor. Trebuie să înțelegem faptul că, într-o familie în care se postește și copilul postește. Am elevi care postesc pentru că întreaga familie postește și postesc încă de mici, dar aceasta este o categorie specială. Am constatat din comportamentul lor că ei sunt altfel decât alți copii din clasă. Copiii au și ei păcate: fac prostioare, mint, vorbesc urât cu părinți, nu ascultă, nu învață. Trebuie ca ei să vadă postul ca pe o curățire de păcate. Durata postului pentru aceștia va fi stabilită de preotul duhovnic. Sfatul pe care eu îl dau copiilor mei de la clasă este următorul: dacă familia nu postește, voi nu puteți să postiți. Este foarte delicată problema. În cazul în care copilul își dorește să postească, poate să propună familiei ca o zi pe săptămână, miercurea sau vinerea, să se facă mâncare de post. Apoi, dacă dorește să se împărtășească, sunt necesare măcar trei zile postite. Insist pe ideea că postul este folositor, iar copilul trebuie responsabilizat și încurajat să aibă o relație cu Dumnezeu încă din copilărie și din adolescență. Totuși, cei care nu pot posti trupește, pot posti duhovnicește, adică timp de șapte săptămâni, să aibă un altfel de comportament; de exemplu, dacă știu că sunt un bătaș, sunt un pârâcios, sunt un obraznic, să mă controlez și să mă comport *altfel* decât în restul lunilor.

Interviu realizat cu Dna. Prof. Georgeta Petre

Călătoria

Povestea pe care urmează să o spun nu este una fericită, nu este una în care finalul e fericit pentru toată lumea, dar este una adevărată, povestită din perspectiva unui copil de clasa a șaptea.

Totul a început într-o zi de marți. O zi de marți ca oricare alta. Venisem de la școală și mă pregăteam să îmi fac ceva de mâncare. Când am deschis ușa bucătăriei, pe un scaun, cu mâinile pe față, era mama, care în mod normal ar fi trebuit să fie la muncă. Eram nedumerit, mai ales că, dându-și seama că am sosit acasă, s-a ridicat repede în picioare, ștergându-se la ochi. Părea că plânse, întrucât avea fața roșie, dar am presupus că doar mi s-a părut, așa că nu am întrebat-o nimic. La masă m-am simțit stingher, întrucât veselia și pofta de viață pe care i le citeam de fiecare dată în ochi dispăruseră, lăsând loc unei dureri de nedescris.

Eram pe cale să mă culc când am auzit un zgomot ce venea din camera mamei. M-am dus să văd ce se întâmplase. Lumina era aprinsă și ușa puțin crăpată. Am dat-o de perete ușor. Mama se pieptăna, privindu-și reflexia în oglindă și, în timp ce șiroaie de lacrimi îndurerate i se prelungeau pe pielea albă, șuvițe lungi de păr îi cădeau pe umeri. Am rămas șocat. Timp de câteva clipe am stat nemișcat, cu o multitudine de gânduri traversându-mi mintea, apoi am început să plâng reținut, simțind o durere nemaîncercată în viața mea. Era ca și cum o mie de pumnale mi-au străpuns sufletul, acum copleșit de deznădejde. După câteva clipe, mama a întors capul, iar eu am năvălit în camera mea, neoferindu-i prilejul de a spune nimic. Ajuns în camera mea, m-am așezat pe jos, nu mai puteam să scot o vorbă. Eram pierdut într-o lume a tristeții. Trecuseră minute bune până ce mama a apărut în pragul ușii, acum cu ochii limpezi și cu o eșarfă înfășurată în jurul capului. M-am ridicat și m-am dus să o îmbrățișez, îmbrățișare ce parcă mi-a dat o picătură de putere și speranță, dar totuși nu de ajuns pentru a putea articula vreun cuvânt. Ne-am așezat amândoi pe pat, urmând să aflăm că mama are cancer și că azi venise mai devreme acasă pentru a-mi împărtăși cumplitul adevăr, însă nu a fost în stare, deoarece nu voia să îmi fac griji.

Zilele ce au urmat au trecut pe lângă mine, nefiind capabil să fac nimic. Plângeam mai tot timpul fiindcă, deși trecuse mult timp de la discuția cu mama, observam cum starea i se agrava. La școală lacrimile îmi cădeau grele pe obraz fără să le pot stăpâni, iar prietenii și-au dat seama că se întâmplase ceva, așa că am fost nevoit să le spun prin ce trec, însă toate suspinele și părerile lor de rău nu aveau să o vindece pe mama. Am decis să-mi maschez durerea la școală, susținând că sunt bine, chiar dacă în sufletul meu pumnalele își continuau tortura. Am ajuns să port masca și acasă, realizând că pe mama o durea să mă vadă suferind și trebuia să fiu puternic pentru ea. După un timp, masca devenise persoana mea, nemaisimțind nimic.

În noiembrie a trebuit ca mama să se opereze, pentru că trecuseră două luni și tratamentul pe care îl urma nu o ajuta deloc. La spital operația a durat mai mult de zece ore. Acele zece ore cred că au fost cele mai grele momente din viața mea – nicio mască nu îmi putea ascunde teama. Când în sfârșit intervenția s-a terminat, doctorii mi-au spus că mai trebuie să aștept până să se trezească, ea fiind încă sub efectul anesteziei. Din momentul în care s-a trezit, pentru mama a început o călătorie ce se anunța a fi foarte grea, și aceasta era călătoria spre sănătate. Atât sufletească cât și trupească.

Câteva luni mai târziu, mama s-a mai întremat, veselia luminându-i iarăși privirea. Asta m-a ajutat și pe mine să îmi vindec sufletul pe care, acum câteva luni, nu mai visam să îl recapăt. Călătoria a fost grea, așa cum ne-am așteptat, însă a fost necesară : durerea mamei a dispărut, la fel și pumnalele din sufletul meu.

Acum, după un an, mi-am dat seama că sunt mai puternic decât credeam și că problemele din viața noastră ne fac mai puternici și ne schimbă viața în bine, fie că înseamnă să-ți întărești relația cu mama ta, ca mine, sau orice altceva. Totul depinde de cum privești situația.

Texte: Yaleen Zosmer
Clasa a VII-a B

Pictură pe o inimă

Deja călimara de cerneală e spartă de trecerea timpului. Se înseseră și cerul îmi oferea prilejul de a depăna amintiri de mult uitate.

Îmi venise în minte imaginea unor ochi ce parcă radiau de înțelepciune... Era profesoara mea de limba română. De când a pășit prima dată în clasa noastră, zâmbetul acela, împletit cu raze de soare, ne-a făcut pe toți să o îndrăgim.

Doamna profesoară era perfectă din toate punctele de vedere. Liniile mlădioase ale feței îi erau accentuate perfect de pletele roșcate, iar haina roșie pe care o purta mereu îi încadra plăcut trupul zvelt. Albeața și frăgezimea feței ascundeau niște ochi plini de speranțe, dorințe și vise. Avea o voce suavă și umbra cuvintelor ei ți se așternea imediat pe suflet.

De fiecare dată când se supăra, ochii i se întuneau sub sprâncenele încruntate și copilul cu pricina intra în pământ de rușine. Niciodată nu o ținea mult supărarea, de parcă bucuria făcea parte din ea, împreună cu un aer copilăresc ce te făcea să o iubești imediat; asta plus magia neînțeleasă a chipului jovial pe care îl avea mereu.

Cel mai frumos la doamna profesoara este cu câtă pasiune învață atâtea generații de copii tainele limbii române și cât de mult efort depune pentru a-i face să înțeleagă.

Știu că timpul, lucrând migălos în atelierul său, a îmbrăcat în aur amintirea doamnei profesoare.

Cea mai caldă iarnă

Mergeam prin zăpada înghețată ce-mi ajungea până la genunchi în căutarea unor roade rămase de astă-toamnă. Războiul parcă vlăguise de viață întreg satul, lăsând în urmă doar niște chipuri triste. M-am întors acasă abătută, negăsind nimic pentru soldatul ce tocmai trecuse pragul casei cu câteva ceasuri în urmă. Când l-am văzut pe tata aducându-l pe rănit acasă, nu mi-a venit să cred. Avea buzele crăpate și pielea albă de la frigul lunii noiembrie, însă tot i se vedeau trăsăturile parcă sculptate. Am vorbit cu el, aflând că venea dintr-un loc... dintr-un loc precum infernul: Pădurea Spânzuraților. Mi-a povestit cum trebuia să fie spânzurat, dar a fost salvat de nimeni altul decât tatăl meu. Când m-a văzut întorcându-mă descumpănită, a rostit un singur cuvânt: „Rămâi!”.

Trecuseră săptămâni de când „oaspetele” stătea la noi, timp în care ne-am apropiat cumplit, ajungând poate chiar să ne iubim... Însă, pe 25 decembrie, a fost începutul sfârșitului. Trupele sovietice aflaseră unde era condamnatul dispărut și, în mai puțin de două zile, urmau să vină să-l execute. Lacrimi reci mi se prelingeau pe față, lacrimi pline de durere. „Cu iubirea în suflet poți trece pragul morții, căci ea stăpânește și dincolo, pretutindeni, în lumile existente și inexistente...”

În ziua următoare, ieșind din casă, am văzut zăpada pătată cu picături roșii și trupul lui, cu ochii îndreptați spre lumina răsăritului, iar sufletul spre strălucirea cerească.

Desene: Bianca Ivașcu
Clasa a VII-a A

O întâmplare la restaurant

Era o zi răcoroasă de iarnă în Praga. Eram în vacanță cu părinții și descopeream tainele marelui oraș. Cerul era plumburiu, cu nori grei ca niște petice de tăciune. Doar câteva raze obosite mai alinau pământul rece. Pe cât de moartă natura, pe atât de viu orașul împânzit cu luminițe colorate, scânteietoare șiraguri de curcubeie.

Cutreieram străzile și deodată ne-a apărut în fața ochilor „Casa dansatoare”, o clădire cum nu am mai văzut. Era de-a dreptul copleșitoare. Detaliile erau fine și unice, iar modul în care acei oameni dansau îți purta gândurile pe aripile fanteziei. Ni se făcuse foame, așa că am decis să intrăm și să mâncăm la restaurantul de sus.

În fiecare încăpere răsuna muzica, deși nu existau boxe sau radio. Pereții cântau ca prin magie și întreaga casă părea construită pe portative. De la etaj, priveliștea era și mai încântătoare. Ne-am așezat la masă, iar eu m-am dus să caut baia, o adevărată aventură, având în vedere că restaurantul era imens. Din greșeală, am intrat pe o ușă albastră ca safirul și ceea ce am văzut m-a amuțit.

Camera era plină de spiriduși ce cântau vioi și alimentau pereții cu muzică. Unul s-a îndreptat spre mine și m-a întrebat:

- Cum ai reușit să intri?
- Nu e așa complicat. Pe ușă imensă, albastră.
- Nimeni nu o poate vedea, asta înseamnă că ești aici ca să ne ajuti!, a exclamat el.
- Cum?!
- Lănțișorul tău alimentează clădirea cu muzică și avem nevoie de el ca să nu mai muncim zi și noapte.
- Sunt tare bucuroasă să vă ajut!

Părea ireal, dar voiam să îi ajut, așa că le-am înmănat lănțișorul. Mi-au mulțumit entuziasmați, iar camera a dispărut ca prin minune. Am rămas cu fața la peretele dur, fără nicio ușă, dar am simțit în mână ceva. Era un bilețel pe care scria: „Nu îți poți imagina cât îți suntem de recunoscători, iar, pentru asta, oricând vei avea nevoie de ajutor, vom fi acolo!” Am schițat un zâmbet, am pus bilețelul în buzunar și m-am întors la masă.

O întâmplare la muzeu

Era o dimineață friguroasă de iarnă, în care mergeam cu clasa la un muzeu de artă. Gerul picta flori de gheață ce decorau frumos geamurile muzeului. Zăpada fină, albă ca spuma laptelui, ne scârțâia sub picioare.

Am intrat încrezători pe ușa veche a muzeului și am fost imediat învăluți de o atmosferă fantezistă, dar foarte sofisticată. Tablourile erau care mai de care mai fascinante, reprezentând diferite expresii, personaje care parcă ne spuneau o poveste.

Eram copleșită de toate culorile ce mă învăluiau, dar ochii mi s-au ațintit asupra unui peisaj al lui Van Gogh. Parcă eram într-o transă, nuanțele de albastru împletite cu vioșia galbenului mă uimeau. „Aș da orice să pot vorbi cu un astfel de artist, chiar și cinci minute”, m-am gândit... am mai clipt o dată și am avut impresia că timpul s-a oprit și în fața mea era chiar el, Van Gogh, ce a spus blând:

- Bine te-am găsit, copilă! Am auzit că doreai să îmi vorbești.

- Dar cum e posibil? Cum de ești aici?

- Vezi tu, arta e mai mult de atât, ține de spirit, de sensibilitatea fiecărui creator.

- Cum ai reușit să pictezi așa ceva?, am întrebat eu.

- Inima mi-a condus mâna pe pânză, nu invers. Pasiunea pură pentru artă m-a călăuzit și așa te va călăuzi și pe tine.

În acel moment, am clipt din nou și bărbatul a dispărut, totul a revenit la normal. O fi fost real? O fi fost totul doar imaginația mea jucăușă? Asta este cea mai frumoasă parte, nu voi ști niciodată...

Desene și compuneri:

Bianca Ivașcu
Clasa a VII-a A

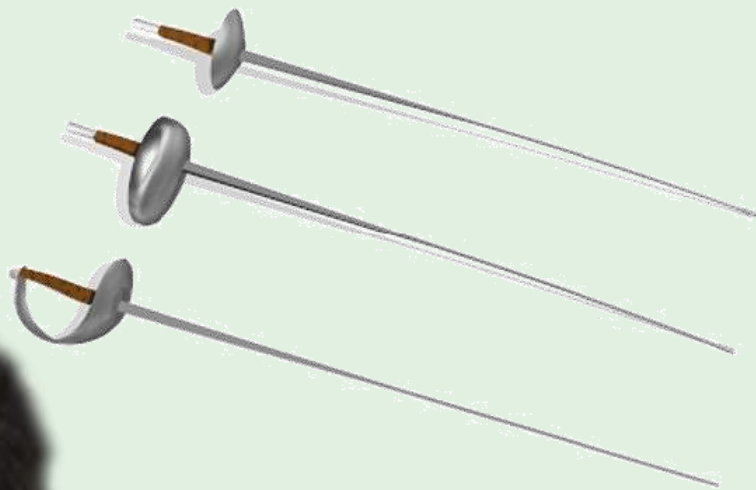

DO YOU FANCY FENCING?

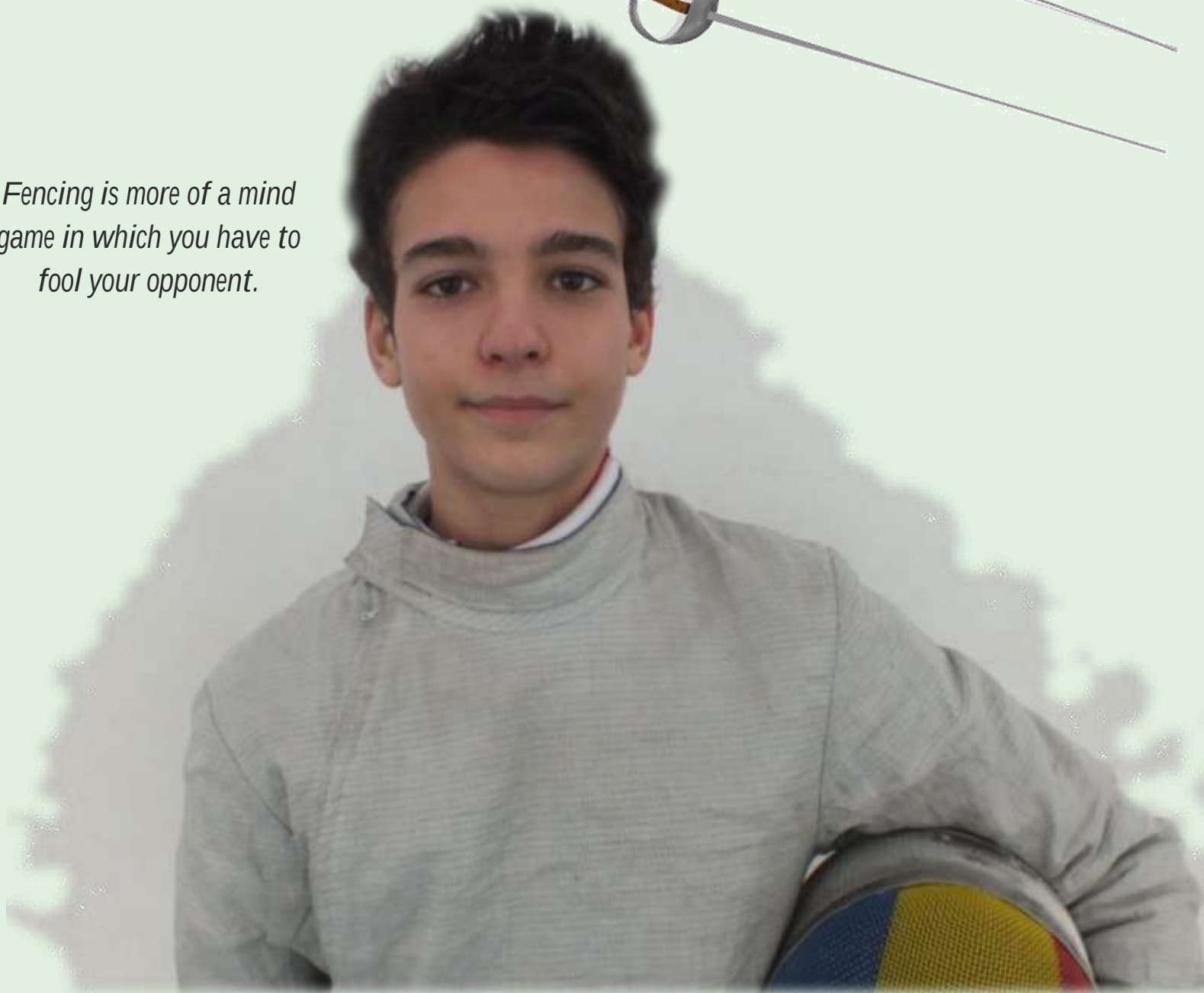
Hello! My name is Marco Adrian Sovar and today I will show you some basic things in fencing.

WEAPONS IN MODERN FENCING

There are three weapons in fencing. The first one is the fleur, the second is the foil and the third is the sabre. The sabre is the most popular because of its beauty and the rules attached to its use. The foil and the fleur mostly involve the same rules of competition and they are rather boring, but the action comes with the sabre which has different rules and it is an art in itself.

Fencing is more of a mind game in which you have to fool your opponent.

EQUIPMENT

Fencers wear a jacket, a mask, a glove, trousers or knickers, white stockings, flat-soled shoes, a body cord and a weapon with which to hit.

SPEED OR STAMINA?

The series of the three pictures will show you what could happen in a few milliseconds.

The touché is called a stop cut and it is considered an elegant move that could go wrong because you leave your body exposed. You gently touch your opponent's hand and fall back as fast as possible. (I'm on the right.)

The second picture shows me dragging my hand back and my opponent following it because it is the closest.

The last one shows him trying to hit my body because I've dragged my hand far away but misses.

*Losing will motivate
you to work harder,
winning will motivate
you to continue.*

ATTITUDE IS THE KEY

Attitude can make the difference between winning or losing. A true fencer would fight until the end even if the score is 14 – 0 (a match ends at 15 points). Losing will motivate you to work harder, winning will motivate you to continue.

Fencing requires a lot of practice. I practise fencing six times a week, two hours every day except for Sundays. But fencing isn't all about physical training. Fencing is more of a mind game in which you have to fool your opponent. There are many tactics that you can use to win the game but they don't work at all times. For example, there are fencers that hit faster but shorter or the exact opposite.

You need to be able to adapt and change what you're doing in a few milliseconds. Since it's not a team game, you cannot chat with teammates and you can talk with coaches only in breaks. Basically, you're on your own on the piste. That's what I like the most! The fact that you can improvise and get creative with fencing. Sometimes you could get lost, get outplayed by your opponent, so you need to stop the match, breathe for a couple of minutes or seconds and then get back on the piste with your mind set on what you need to do. The whole match rarely lasts up to two minutes if you start the timer when the athletes fence and stop it when the touché is given. But if you time the whole match, from the beginning to the end, it could take up to an hour.

Fencing is my favourite sport because it's unique. I've won many medals, but what I feel is the most important is the gold medal won at the national championship.

Marco Șovar
Clasa a VII-a B

Concurs național de creație în limba engleză 11-19 ani

DEADLINE
25 martie 2018

Participarea
GRATUITĂ

Înscrie-te online aici: www.shakespeare-school.ro

MARELE PREMIU
Tabără Marea Britanie

Dear me,

I don't know what to write. It took me ages to start this letter and I don't know why. I guess it was fear. Not to disappoint people. Or myself. But here's the whole truth about myself.

First of all, I wish not to put my heart and soul into worthless relationships. I am a person that loves and wants to be loved. However, I have finally understood that people can get you all wrong, they may hurt your feelings or, even worse, they might not care. I want to take care for the people who truly appreciate me and, most importantly, who can prove that. It's no use building an empire of words if they're not sincere.

Secondly, my big ambition is to put an end to gossip, which is a waste of time and energy. If you don't like someone, you should keep it to yourself because, no matter what they did to you, your gossip might ruin their world. That is why it is wiser not to spread rumors and this will give you peace of mind, at night, before going to sleep. The next day, when you wake up, you'll feel proud of yourself.

In conclusion, all I wish for myself in the future is to be kind and happy! (Yaleen Zosmer, 7B)

I am Alexandra and I love myself. I am brave, serious and sporty. I can run very fast and I've done athletics since I was 7. I love painting and reading. I also laugh a lot.

First, my goal in life is to be happy, healthy and have my own family. I want to love and to be loved. (Money is only a detail.) I'd like to have a good and handsome husband and have a stable job. I'd like to run a business to help the needy – give them food, water and shelter, just to put a smile on their face!

Second, I hope to be a kind person and always do what my heart says. Also, I wish to attend a good high school and be better or at least as good as my elder sisters who are my models and my best friends. My ambition is to be proud of who I have become. I want to look at myself in the mirror, smile and say: "I like who I am, I will always stay positive and see the bright side of life!"

All in all, I hope that God's plan for me is just the way I see it, perhaps even better... (Alexandra Hobai, 7B)

It's hard to jump in the future 15 years but, since I am 11 years old, let's start with who I am now.

I must say I feel good the way I am and I really believe that childhood is the most beautiful age of life that needs to be lived intensely. In the future, I hope to keep the child in me and have the same curiosity, motivation, honesty, creativity and energy that I have now.

However, people have good and bad parts, so I want to change several things about myself. First, I would like to be braver in a debate and support my point of view more firmly. Secondly, I want to get better at sports and do things on my own. My big wish is to go to the Law University and become a judge because I have always wanted to change things in the right way.

This is what I want to accomplish in 15 years'time and I hope with all my heart that all my dreams come true. (Bianca Enache, 6C)

I have never thought too seriously about myself in the future, but now that I am challenged to reflect on this, a lot of thoughts are crossing my mind. Will I be better than today?

First of all, I hope to be as friendly as I am now, keep on supporting the dear ones in all they want to do and give them advice whenever they need some. I also wish to be at least as creative as I am these days and get involved in bold projects. And, to dare my athletic self, I will take up new sports.

Second of all, I know that I am not perfect, so I would beg my future self to be more understanding and less stubborn. Of course I would like to go to a decent high school and university. I would like to become a doctor because I LOVE helping people, no matter what problem they have.

I don't know how I will be in the future, but I surely know I will be much better than at present because I wanted, I want and I will always want to be the best I can possibly be. (Patricia Potcoavă, 6C)

Hi, my name is Aristotelis and I'm 13. I am a calm and respectful young man that likes making friends and hanging out. Sometimes I get mad if people don't listen to me or if just things don't go my way. I love basketball and old school rap. I have

excellent social skills and adults say I am very mature for my age.

I want my future self to make a few changes. Firstly I want my future self to help more people in need. Secondly I would be happy to play basketball in the highschool team. My future self will be more athletic and stronger.

I have several ambitions. I would like to become a brilliant student not only at languages but at science, too, as I'm really struggling right now. Also, it would be amazing if I could set up a small business and build up from there. I'm thinking about clothing or culinary industry. By that time I would like to have a girlfriend. I wish her to be pretty tall but not taller than me, blonde or brunette, with bright coloured eyes. Another dream of mine is to meet a professional basketball player one day.

These are my wishes for the future. If I ever receive this letter, I'd love to read it on the beach of a Greek island. (Aristotelis Dasopoulos, 7B)

Hello! My name is Maria and I'm twelve. I am sociable and active and I like singing and painting.

I believe that in the future I will be a primary school teacher. I want to be a good and friendly teacher, so the children will like me. I may own an environmentally-friendly car, but on sunny days I'll ride my bike. I'll live in a big white house on the outside and colorful on the inside with a big garden and a pool. I won't live alone, I'll have a husband and, hopefully, twins: a boy and a girl. My parents will live with me, too.

I plan to help the homeless by building a center where they could sleep, eat, take showers and learn. They'll have homemade food, warm water and a school. In the school they will learn, so that they could get a job and later, a house. I won't just build

the center, in my free time I'll cook for them and teach in the school.

I'll still be very active, I'll take long walks and go on trips not only on holidays. This is what I think my future will be like and I hope that all these will come true and make me happy. (Maria Coroabă, 6C)

I am Alexandra, a 15-year-old student in the 8th grade. I live in Bucharest with my family. I am an active and restless person. I love travelling, meeting new people and trying new things. I also enjoy reading, drawing, watching movies and hanging out with friends.

I'm not perfect but I have a strong personality. I consider myself an open-minded and kind-hearted person. I'm always ready to help someone in need. I am very ambitious and when I set my mind to something I do everything I can to achieve my goal. I'm also sociable and I like being surrounded by people. Getting to know the way other people think is very interesting.

You may think I'm still a child, but I have big plans for my future. I hope I'll learn Japanese and improve my drawing skills. I am thinking of becoming a graphic designer, a game developer or an ambassador, but I'm not decided yet. I still watch cartoons and I admit I like them, so maybe working in the animation industry won't be a bad choice either. I wish I could become an independent woman and have my own house, car and a well-paid job. I hope I will visit the whole world one day, make new friends and live unique experiences.

All in all, to accomplish my dreams I have to keep working hard and never give up. I hope I will become the person I desire to be and have the perfect life I've always dreamed of. (Alexandra Coroabă, 8B)

Dear future self,

Who am I? I am Ilinca and I'm 13 years old. I really enjoy drawing and spending time with my friends. I do my best to be as nice as possible to everyone and I hope this will never change. I'd like everyone to be my friend even though I'm rather shy. I hate talking in front of my classmates, which is the thing I want to change. I am loud and energetic, hardworking and friendly. My favourite subject is English.

When I grow up, I hope to go to university in the UK or the USA. I would love to travel around the world. I want to see every country on this planet and take lots of pictures, and I hope to remain happy forever! I wish the future would be better than the present, and I hope we will go to Mars soon. I hope I'll become an actress but, most importantly, I want to live the best life together with my best friends. I wish my talent to be recognized by many people.

I hope I will be a lively adult, have a family of my own and be the happiest! (Ilinca Dragomirescu, 7B)

The past few days have been really difficult for me and I really want to change something. I hope that, when I grow up, I will become a famous person.

My friends keep telling me that I am very creative. That's why I want to become a fashion designer. To become one, I should become more responsible, do my homework and help with the chores. I also want to start helping other people. But I think the most important thing is never giving up as I usually give up a lot of things.

On the other hand, not everything is going bad. I am getting better and better at basketball, which is great. I have also taken up cooking, one of my favourite hobbies at present. I usually cook pasta since my family are fond of it.

In the end, all I hope is to accomplish my goals, so I will work really hard. I can't wait to see what will happen. As Tom Hanks said in *Forrest Gump*, « life is like a box of chocolates, you never know what you're going to get ». (Alexandru Tanasache, 7C)

My name is Elena. I am 13 years old. I see myself as quite an unsuccessful person right now, but I know I'm getting better and everything will be just fine and how I want to be. I am not perfect: I am very clumsy, I have low self-esteem, sometimes I get really anxious or stressed about things I shouldn't care about, but I still love myself.

I am usually very shy and nervous when I'm around new people, but as I get to know them better, I actually become really friendly and outgoing. Speaking of skills, I only have one, but I think it's the best one could ever have—I am an excellent observer of people and their behaviour: I know people, what kind of people they are, what they want, why they do everything they do. As for hobbies, I like reading poetry, playing the piano but, most importantly, imagining! I always picture beautiful things in my mind. When I'm down, this lifts my spirits like it's magic.

As for my future self, I'd like to be more organised, friendly and likeable. My future ambitions are to get good marks, then go to the Science Class at Spiru Haret High School. After that, I would move to Nice to attend the Medical University and, as people are very open-minded and creative there, try new hobbies, too. I would also travel. After I settle down, I'd become a dermatologist and marry the future love of my life. Then, I would adopt two orphans from a poor country and regularly visit orphanages. I would like to raise my children in a broad-minded way and try to make them get the best out of their lives. (Elena Pascu, 7B)

Hi, my name's Adi and I'm a normal 14-year-old boy. I study at a normal school and I have lots of friends. At school I try to be the best in my class. In my free time I like playing computer games, riding my bike, going to the cinema, hanging out. What I like most about myself is that I am an active, outdoor person.

In the future, I will be almost the same. I hope I will study at a good university and I will become a game designer or a game programmer. After my studies, I will look forward to getting a job, making a family and moving to another country and settling down. I will make my own game and I hope it will be a success.

Now, as I am 14, I see myself as a normal boy who does normal things for his age. In the future, I see myself as a successful person who will have accomplished his goals and lives a happy life. (Adrian Stoica, 7C)

In my thirteen years of life I realised that you change every year and you have new perspectives and possibilities.

I hope that, when I grow up, I will be a successful doctor because I like taking care of people. To me this is the best feeling in the world.

I also want to be rich and famous for what I have become. I want a big family with minimum three kids and a beautiful wife. These are my most important goals, but I have a few more, such as a house in Nice, a great supercar collection and a lot of pets.

Now I want to become more hardworking and have more will. I want to learn how to cook as I find it important.

One of my friends has told me that, if I want to achieve something, I need to go for it even today. So that is what I'm going to do.

(Tudor Săvescu, 7C)

W
R
I
T
E

N
O
W

R
E
A
D

L
A
T
E
R

T
R
E
A
S
U
R
E

F
O
R
E
V
E
R

Emily and Her Magic Experience

Emily was a girl in London. She woke up and she went downstairs. A stranger was in the kitchen. She didn't know that her life was going to change...

A wonderful quiet spring day began, but for Emily it was just a normal school day. She quickly packed her bag and got ready for classes.

When she went downstairs she found her parents a bit worried. She wanted to ask them what happened when she saw a strange man who was talking to her parents. "Good morning" Emily said when she entered the kitchen. Her parents were not even able to speak so the stranger said "I am professor Longbottom from Hogwarts school of witchcraft and wizardry" Emily was surprised. "Why are you here? Who are you looking for?" the girl asked. "I am looking for you Emily I came here to tell you and your parents that you are a witch, in the good sense of the word."

"Sorry it must be a mistake I mean I am just as normal as the other people I have no special powers." Now Emily was confused she didn't know what to say. "Relax a bit and let me explain more about the reason of my visit. I am a wizard and I teach at Hogwarts (the school for wizards and witches in England) I came here to invite you to attend this school because you are a witch "

"Let me see if I understand: you say I am a witch and I should go to a special school where I will be surrounded by wizards and witches??" Emily was worried (what should she do?) "Here you are " professor Longbottom said as he was holding a letter.

Emily took the letter and opened it. She read it in a loud voice. It contained a list of books that must be taken to school and some details about Hogwarts. Suddenly she felt happy and excited. "Mr Longbottom, could you leave us alone for a minute or two?" she asked politely. The professor exited the room so they could talk about their decision. In the end the family agreed to let Emily go to Hogwarts, so professor Longbottom took Emily to London and brought her to the Leaky Caldron and then to Diagon Alley. She bought all the new things and then she went back home getting ready for September 1st when it was the first day of school.

The big day finally came and she went to Kings Cross Station, she arrived to platform 9 3/4 and hopped on the Hogwarts express. She was so excited, she couldn't believe she was a witch. On the train to Hogwarts she met Jacob a pure blood wizard who was in his fifth year at Hogwarts and he was a Hufflepuff. Jacob's sister, Emma was a first-

year student just like Emily. They started to talk and soon they became friends.

Once they got to Hogwarts they took the boats across the lake and they went to the big room where all the older students were waiting for the sorting ceremony to begin. The first to be sorted was Emma and she was sorted into Ravenclaw. After other 5 students Emily's turn came.

"Hmmm... you are ambitious and powerful, on the other hand you are intelligent and have a lot of imagination, so what will be the right place for you?? Oh, would you like to be in the same house as your friend? ... er... it is your choice " the sorting hat whispered and then it shouted "Ravenclaw!!!" Emily stood and went to the table to sit next to her friend.

Next day the classes began. The first 4 hours were charms potions, the flying lesson and herbology. "Hello, children" professor Flytwick greeted. "Hello, professor "the children answered back. "Today we are learning a levitation charm "Wingardium Leviosa". To make it work you need to learn the swish and flick. Try it out please! Perfect! Now try the spell. Remember the incantation is Wingardium Leviosa, OK??" "Wingardium Leviosa!!!!" Emily and Emma said at the same time and their feathers levitated 2 meters over the ground. "Look class the girls did it! Well done girls"

After the charms class they went straight to the underground classes and waited for the potions class to begin. Professor Slughorn entered and asked them a few questions but nothing important or exciting happened. For the flying lesson the children were supposed to go outside, in the garden so they wouldn't break the ornaments. It was the first-time Emily mounted a broom and it seemed great. She was pretty good at it and she enjoyed flying. After the flying lesson the first-year students went to the herbology class. To Emily's biggest surprise, the herbology teacher was professor Longbottom. Emily thought herbology was great but not just because of the teacher. She also liked studying magical plants.

And so the months passed by, Christmas time came. Emily went back home and told her parents all about her new school. Her parents were happy to see her so excited. They spent the Christmas together and then Emily went back to Hogwarts.

Years passed by and she became the captain of the quidditch team as a seeker. Also, she was one of the brightest witches of her age. One day she helped the ministry to arrest Cassy and send her to Azkaban*. She promised to take her revenge one day.

Azkaban*=wizarding prison in the middle of the North Sea

The last year at Hogwarts came. Emily had no idea about what was going to happen. Cassy escaped the prison and went to Hogwarts to find Emily. They met on the quidditch pitch when Emily and Emma were waiting for the rest of the team to begin the training. Cassy appeared from the back of the stand. Emily was surprised when she saw her old enemy. "So, we meet again" Cassy said. "Yes" replied Emily. Then they started duelling. Emma was worried for Emily and ran to the castle to announce a teacher what she had just seen. In the meantime, Emily had a hard time, Cassy casts all three unforgivable curses on her but she survives by using the "Protego!" charm. When professor McGonagall arrived, Cassy was petrified and was lying on the grass. "What has just happened here?" McGonagall asked. Emily was smiling and she explained what happened. Emma was happy for her friend. Cassy was sent to the Nurmengard** prison where she lived until the last year of her life.

Years later Emma became the Minister of Magic and Emily was an auror at Hogwarts. They got married (Emily with Jacob, Emma's brother, and Emma with a man called John Cresswell) and they had two children each of them: Celsy and Albert (Emily's); Robin and Aurora (Emma's).

Andra Manea
Clasa a VII-a B

Harry Potter Sequel

On that silent black night everyone was sleeping. It was a night without dreams and the only child of the Granger family, Hermione, was the only one who was awake and, holding a black lantern, was reading a book called "The magical school of wizardry". In the dark room just the golden light of the lantern could be seen. Suddenly, the girl heard a noise and wanted to see who or what made it. She went down the stairs and after some minutes of searching she told herself that it must have been her imagination. But, before tiptoeing to her bedroom, she saw something whitish on the floor. It was a letter for her! Who could have sent it at that hour?

Back to her bedroom, she was staring at that letter but she was too afraid to open it. Finally, she took courage in her both hands and tore off the edge of the envelope. The paper sheet she took out said that she got admitted to a strange school called Hogwarts. Hermione knew nothing about that school and she spent all the night wondering what it was like and, when finally the sun was high in the sky, she went into her parents' bedroom and shared the news with them. Her parents took it as a practical joke, which tempered Hermione's excitement.

One beautiful spring day, a man dressed in blue clothes came at their house and he asked if Hermione Granger was living there. HERMIONE was about to leave the house. 'Hermione, I am looking for you!' the man said. He told Hermione that the letter she received wasn't a joke, it was real. Dumbledore was the headmaster of the school and wanted Hermione to go to Hogwarts. She accepted and the very next day she bought all the items mentioned in the letter.

The school was about to begin on 1st September and Hermione was nervous. To reach Hogwarts she had to take the magical train. Hermione said goodbye to her parents and got on the train. It was almost full so he went to sit with two boys the same age as her. She introduced herself and found out that the boy with glasses was called Harry Potter and the other one was Ron Weasley. They talked for a while and soon they arrived. The school was very big and a bit frightening to Hermione. Until dinner they were sorted in some houses: Gryffindor, Slytherin, Ravenclaw and Hufflepuff. Hermione was sorted into Ravenclaw and her friends, Harry in Slytherin and Ron in Hufflepuff. She was so tired and she just wanted to go to sleep. The prefects of every house showed the students where the common room and bedrooms of each house are and Hermione was really surprised when she saw that in Ravenclaw's common room was a very big bookcase full of books. She was assigned a bedroom which she was sharing with three other girls. She fell asleep in no time, a beautiful smile on her lips.

Meanwhile, some horrible men called Death Eaters found out that Hermione Granger was accepted at Hogwarts. What Hermione didn't know was that her real grandfather was the Death Eaters' worst enemy. After Hermione's mum was born her parents died. Her father was a wizard but she didn't know she was adopted by Hermione's unreal grandparents and, after she married, she had Hermione. Hermione's mum didn't know that her dad was a wizard and her actual parents didn't know this too, they just adopted Hermione's mum without knowing any of these.

Death Eaters decided to kill Hermione. Death seemed to be everywhere in the air. The next day went very well for Hermione and the following years were good, too. Hermione was now in her 6th year at Hogwarts and she became a very good witch. She was one of the best in her house and her favourite subject was Charms. She also made a lot of friends. They were Harry, Ron, Luna (a girl from the Ravenclaw house) and Ron's sister, Ginny. The Death Eaters planned to destroy Hermione when she gets older because it would be more "fun" in that way. But, some of them lost their patience and they didn't want to wait anymore. They decided to attack the next day.

Nurmengard**=wizarding prison built by Gellert Grindelwald (somewhere in Europe)

Hermione had just begun the year and didn't expect anything wrong to happen.

The next day the Death Eaters went to Hogwarts. They sent Hermione a letter on behalf of Harry inviting her in front of the Forbidden Forest. She didn't know why Harry had called her there, but she went off. When she got there, she saw nobody. She started to panic. Suddenly some men showed up from the forest. One of them told her mysteriously:

'Hello, Hermione!'

'Who are you?' Hermione asked.

The Death Eater didn't answer and just put a strange smile on his face. 'Do you know how to duel?'

'Yes, I do', the girl said confidently.

Then, the Death Eater took out the wand and commanded:

'Expelliarmus!' Hermione said:

'Protego!'

But another Death Eater threw another spell to her. Hermione remained petrified. She couldn't do anything. At some point she could move again. Someone freed her. Then she saw her saviour: it was Harry! Then both of them attacked the Death Eaters and made them run away. Hermione thanked Harry for help. They went back in Hogwarts and Hermione told Dumbledore what had happened. Dumbledore told Hermione the truth about her family. Hermione understood why the Death Eaters had attacked her, although the year went well and the previous one, too. After Hermione finished Hogwarts, she started to teach Charms at Hogwarts. She got married with Harry and they had two children: Henry and Elise and they lived happily ever after.

Miruna Popa
Clasa a VII-a B

Free

Jeremy Gilbert. He was the smartest, kindest, the most handsome guy in our high school. Every boy wanted to be like him and every girl wanted him. I never thought I could be with him until that day of September...

It was the biggest party of the year. Everyone was there, including Jeremy. I was wearing a white sundress and my hair was braided, but there was nothing special at me, so I didn't understand why he was looking at me. Well, maybe he was looking at somebody else.

A few hours later that night, my best friend Lily came to me and whispered in my ear that Chris, her boyfriend, who happened to be Jer's best friend, told her that Jeremy liked me. Since I did not believe her and I was feeling a bit tired, I decided to go home. When I wanted to walk out of the house, a hand took me to the side of the hallway. It was him: "Hi, I'm Jeremy." "I know who you are, I'm Tessa." "Would you like to come with me somewhere, Tessa? I promise it's a beautiful place". I agreed. And I didn't know why but he made me feel special.

We got into his car and we talked, we talked and I discovered he was a sweet guy, who just wanted to be loved. I guess everyone's biggest desire is to be loved. To know that someone always wonders how you are and hopes you are happy.

"Close your eyes" he told me. And when I opened them I was on top of the world! He brought me to the roof of the highest building in our town, where you could see all our town from. "This is my favourite place. It makes me feel free..." and it made me feel free, too. And when I looked in his eyes, I saw something that was never there before: curiosity. I didn't know what he was curious about, but I knew that was the beginning of my teenage love story.

Yaleen Zosmer
Clasa a VII-a B

Natura

Am ales ca punct de plecare idealurile unei lumi, aparent, bizare, în care totul pare acaparat de diferitele feluri de a înțelege sensul firescului. Emoții, zâmbete și gânduri interminabile, cam așa aş putea defini anul în care am dat uitării orice eșec "naiv", pornind, astfel, pe un drum anevoais și întortocheat spre performanță, care m-a adus astăzi aici, în postura de olimpic național. Știu, e o noțiune la superlativ! Limba română pare un subiect banal, uitat de lume, ascuns într-o lumină îndepărtată pentru nu știu ce motiv, însă pentru mine reprezintă un concept filosofic, în care totul este imprevizibil! Așa a fost și calificarea mea, o zi imprevizibilă, care a început ca oricare altă zi din viața mea, dar care s-a încheiat cu zeci de lacrimi de bucurie! Am avut șansa de a participa la această prestigioasă olimpiadă și să obțin Locul I la etapa municipală, mențione la etapa națională la Olimpiada de Limba și Literatura Română urmând, ca mai apoi, să obțin mențione la Concursul național transcurricular de lectură și interpretare „Ionel Teodoreanu”, dar și Premiul special „Costache Negruzzi” acordat de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași pentru „intuiția critică și sensibilitate artistică”. Toate acestea, cu sprijinul doamnei profesor de limba și literatura română, Ramona Gătă! Iar asta nu e tot! Doamna profesor de educație tehnologică, Simona Rusu, un profesor „cât o mie de cuvinte”, mi-a oferit șansa de a participa la Concursul județean „Pădurea, colț de rai”, secțiunea Creații literare, unde am obținut Premiul I. A fost un an uimitor, în care am avut parte și de eșecuri, dar și de clipe fantastice, care au schimbat câte ceva din mentalitatea mea, făcându-mă să mă simt cu adevărat împlinită!

Oana Oanță
Clasa a VIII-a B

Natura reprezintă pentru ființa care alege ca mod de a fi existența solară un spațiu ocrotitor, un spațiu care îi oferă de fiecare dată prilejul de a evada din banalul cotidian și de a reflecta asupra unui univers paralel, ascuns sub semnul misterului.

Natura, privită din orice perspectivă, este reprezentată prin elementele majore, simbolice, ființa reușind să își creeze propriul univers interior, prin inspirație continuă, realizând un liant între ea și universul exterior. Fiecare dintre noi trăim într-un univers umbrit de temeri, însă natura, prin simplitatea și farmecul său, reușește neconștient să ne redea liniștea sufletească.

Când mă gândesc la natură, mă gândesc, de fapt, la simbolistica verdelui, acesta fiind dispus în cercuri concentrice și creând arhitectura spațiului exterior. Altfel spus, spațiul natural are o arhitectură riguros alcătuită concentric, fiecare element ocrotind un alt element simbolic, inclus în el.

Elementele astrale spre care tinde ființa însetată de cunoaștere sunt stelele, norii și cerul, cele trei elemente constituind trepte descendente pe care coboară sensibilitatea ființei stapânite de nebunia absolutului. Apa apare ca simbol al cunoașterii de sine și al creației, inducând ființei starea contemplativă, iluminând-o spre a aspira și mai mult la idealurile vieții. Ogindirea în valurile ce apar ca simbol al cercului, al perfecțiunii în continuă evoluție simbolizează permanenta dorință a ființei de a se redescoperi și de a-și (re)crea propria identitate.

Pornind de la imaginea codrului cu verdeață, ca macrocosmos, continuând apoi cu toate celelate microspații incluse și aflate într-o strânsă legătură cu acesta, ființa fragilă poate să își construiască un întreg sistem de apărare față de lumea din jur ridicând prin izvoare, stânci, prăpăstii numeroase punți de protecție între sine și lumea exterioară.

Așadar, natura simbolizează pentru fiecare ființă un univers unic, în care cronotopul terestru sau astral impune ființei condiția de aspirație eternă, dar și de meditație și ocrotire permanentă a naturii.

Cele trei spirite ale naturii

În vara anului 2017, am avut ocazia de a experimenta pictatul pe pereți. Acesta a fost un proiect pe care tatăl meu a vrut să-l facem de ceva timp și mi-am zis de ce să ratez o ocazie ca aceasta. Așa că am acceptat să învăț cum să pictez mai bine.

Pot să zic doar un lucru: a fost interesant, dar torturant în același timp, pentru că a trebuit să stau zile întregi în picioare, pe scări sau scaune și să pictez, iar din cauză că a trebuit să folosim vopsea specială pentru vopsit pereții casei, trebuia să am grijă câtă vopsea aveam pe pensulă deoarece în unele locuri vopseaua a curs.

A doua chestie a fost că a trebuit să vopsesc pe șindriile, însemnând că trebuia să apăs pe pensulă ca să intre vopseaua între șindriile și, dacă nu făceam asta, se putea vedea vopseaua de fundal (un crem spre galben).

Dar, în afară de aceste lucruri deranjante, a fost o săptămână de vacanță altfel, mult mai specială, mult mai motivantă. Am fost în măsură să experimentez noi tehnici de a colora blana, să amestec vopseaua pentru a face un gradient (am folosit asta mai mult la ochi) și să înțeleg mai bine cum să folosesc culorile.

După cum vedeți, la peștera ursului este prea mult gri, am încercat să îl reparăm adăugând galben și verde ceea ce a făcut să arate mai bine, dar tot îi mai trebuia niște culori.

Proiectul acesta a fost numit de mine "Cele trei spirite ale naturii", l-am numit așa deoarece m-am gândit că fiecare dintre cei trei reprezintă un element sau un tip de personalitate.

Ursul este un spirit protector, apărându-și peștera și familia de cele mai multe ori. Un gladiator neînfricat.

Căprioara reprezintă spiritul drăgostos și blând. Făptură sperioasă, dar de o delicatețe ieșită din comun, căprioara poate fi asociată cu mamele noastre.

Iepurele este un spirit fricos și iute. Poate simboliza deopotrivă un atlet, dar și un copil timid.

În ultimul rând, nu aș fi putut să realizez această lucrare murală, de proporții, fără tatăl meu, care m-a ajutat mult cu sfaturile sale când a venit vorba de fond și de combinarea armonioasă a culorilor.

Andreea Crăciun
Clasa a VIII-a B

THE CAMBRIDGE STORY COMPETITION

More Than This

Once upon a time there was a beautiful, kind and smart princess named Sophie. She had anything she wanted: a palace, a gorgeous garden and her family around her, but she felt she wanted more, something else. She wanted to fight or save lives not just to wear a crown or sit on the throne.

One night, after she fell asleep, she had a dream. In that dream Sophie was like Robin Hood, she was wearing a green hunting costume and brown hat. When she woke up, she found herself in a forest just like in her dream. She felt so free—she could climb up a tree or practise archery.

She wanted to be like that forever but suddenly a magic fairy appeared: 'Hello, Sophie! I am here to tell you something very important! I heard that you wanted a different life from the one you have now, right?' 'Yes, I want to do whatever I want!' 'Oh, then you are going to be put to the test; if you succeed, you'll have the life you want' and she vanished.

Sophie had so many questions to ask, but she thought that the fairy might come back the next day. She didn't know what to do next, but she saw a path, so she followed

it till the end of it. Right in front of her there was a tall grey building. At the door there was a man. 'Excuse me, what is behind this door?' 'Is this a joke, girl?' asked the man in a low voice. 'No, it isn't! I am new here and I want to know what this building is.' 'This is a prison.' 'A prison? Are there prisoners behind this door?' 'Yeah, but...' 'But what?' 'Our most dangerous and most terrifying prisoner has escaped...' 'Who is it?' 'The... the... the Big Dragon.' 'The Big Dragon? I have never heard of it!' 'It is the most powerful beast in the town. No man or soldier could kill it!' 'Then I will!' The man started laughing. 'You?' 'Yes, me, Sophie.' 'Oh, come on! You can't fight the creature, no one can!' 'That is wrong! I will do it! Now where exactly is it?' 'Do you see that mountain?' 'Yes, I do.' 'On the top of it!'

Sophie walked for days and days and days until she got on the top. It was night when she arrived there, so she went to sleep in a cave she spotted in the darkness. In the morning she heard a horrible noise coming from the bottom of the cave. She followed the noise and went deeper in the cave when she suddenly stopped. 'Oh, dear God!' she muttered and froze for a second. Right in front of her there was a huge green dragon snoring loudly. 'The Big Dragon', she said to herself. She immediately pulled out the sword and... the dragon woke up. Sophie didn't know what to do, so she just threw the sword at the dragon. 'Yes, I killed it!' But the dragon got up on its feet and this time it looked bigger. Sophie realized the more scared she got the bigger the dragon grew. So she shouted: 'I am not scared of you! You are just a little scared dragon!' and the dragon grew smaller and smaller till Sophie could take it in her hand and threw it in a river flowing nearby.

Sophie was so proud of herself! The fairy came and said to the girl: 'Well done, Sophie! You were so brave and fearless! You passed the test!' 'Does this mean that I'll have the life I want?' the girl asked shyly. 'Sure, you deserve it!' said the fairy and she disappeared.

And from that moment on, Sophie was happy. Her dream came true.

Patricia Potcoavă
Class 6C

The Moonlight Princess

Once upon a time there was a princess called the Moonlight Princess. Half human half angel, she lived on the moon but no one could ever see her. The Moonlight Princess ruled the people called the Tiny Elephants, a combination of dogs and people.

Let me describe the princess to you. She had white-gray hair, she had a half-moon on her forehead. She was a petit person but she could do such big things. Her name was Ariana and she always wore a moonlight costume.

One day an astronaut called Mac Miller flew on a mission to the moon. Ariana never thought that someone would fly to the moon so she wasn't prepared. When Mac's spaceship reached the moon, he saw Ariana and immediately fell in love with her and so did Ariana. They got to know each other better and fell in love even more. Mac decided to stay on the moon with Ariana.

Mac and Ariana lived happily ever after.

Ada Ilin
Class 6C

The Mind Reader

Once upon a time there was a very smart young man. His name was John Abraham. Because of the polluted city, he got a lethal disease, cerebral cancer. He was a student at Harvard University and he was studying to become a surgeon. John promised himself to do whatever he could to find a cure for his disease.

One day, John met a scientist who told him he would save him from death. The scientist invited the student to get into a machine. John did so. Shortly after, the scientist spilt some water on the board of the machine. After five minutes, John got out of the machine. The scientist thought, 'I'm a genius, I think' and the young man answered quickly, 'I feel awesome! And yes, you're a genius!' 'I didn't say anything', the scientist replied. At that point, John realized he could read the mind of the people.

The next day, when John returned to university, his friends asked him how he was feeling. He said happily, 'The cancer has disappeared.' Everybody was happy for him except for Mark Coll, the most popular student in the college who said in his mind, 'What a jerk'. But John replied at once, 'You're scared! You are not able to hang out with the students of your age, so you swear at the younger ones!'

Mike, John's best friend, whispered, 'He said nothing.' Then why did Mark feel ashamed and left all of a sudden?

Alexandru Zob
Class 6C

The Legend of the Master Sword

Once upon a time there was a sword, the Master Sword also known as the Sword that Seals the Darkness. It was created ten thousand years ago by the Ancient Goddess and wielded by generations of excellent swordsmen. The Sword that Seals the Darkness was meant not to be touched by evil people, only by someone with a pure heart.

In the past the sword was used in many battles against the evil spirit, Ganon. Ganon was defeated more

than once by Link, the Legendary Swordsman, also called the hero of time, who travelled to the Skyward dimension and to the Twilight Realm to save Princess Zelda from the evil spirit.

In the present, Ganon abandoned the idea of reincarnation and chose the form of pure evil. In his adventure, Link adventures to regain his memories, to awaken the power within the Master Sword and defeat Ganon once and for all.

Vlad Dumitrescu
Class 6C

The Legend of an Elf

Once upon a time, in the forgotten times, on a forgotten land unwalked by the humans, there was a wonderful kingdom of the elves made out of metal and gold. Everyone in the kingdom was happy because the light was protecting them. But where light is, there must be darkness, too.

At every 1,000 years, a creature from darkness was attacking the kingdom. This creature was a black dragon called Mayzar and he had the power to destroy the light.

But Mayzar could be stopped only by an army consisting of the strongest and the bravest warriors. The army was the only hope of the kingdom.

Two hundred years ago, a soldier from the army, called Hyrulnius decided to kill the dragon once and for all. He went to a temple and prayed to the Goddess Statue to give him power in the fight. Suddenly a voice spoke to Hyrulnius: 'Brave warrior, I am the Goddess of the Elves. I want to help you.' The elf looked up at the Statue. 'Take this sword to help you in the fight. It has the power to seal the darkness. May the light illuminate your path.'

Hyrulnius saw a sword in front of the Statue. He took it and thanked the Goddess. Before he left, the voice talked once more, 'One soul for a kingdom.'

The elf left and joined the army to fight against Mayzar. The dragon killed many warriors until the only one left was Hyrulnius. Finally, he understood what the Statue meant. He had to sacrifice himself.

Hyrulnius jumped on the dragon's back and destroyed his scales with his magic sword. A huge explosion covered the dragon and the elf and they both died.

Two days later the king buried the elf's body and locked the sword in a secret chamber inside the temple.

In the name of the elf who saved the land, the king named the kingdom Hyrule.

This is the legend of the elf who killed a dragon and saved a land and this is how someone told it to me.

Darius Petrescu
Class 6C

The Fairy Tale Book

Once upon a time there was a girl called Claire. She was living in a fairy tale book. Every day she was living in a different chapter, in a different story. The fairy tale book was perfect for Claire even if she could not meet a character again.

One day, the girl entered a story that was strange, it was not like the others. In the end, when it usually happened to Claire to kill the monster or the negative character, the Evil milk bottle killed her for the first time. She teleported in a white room. The girl thought the room was empty, but it wasn't. There were invisible walls all around her like a labyrinth.

Once Claire crossed the walls she entered another story, but it was weird that she went into that story some time ago. It was the story of Snow White, but Snow White was the rebellious teenager and Claire had to kill her because she was hitting her father and step mother. The

next day she entered the story of Cinderella, but now Cinderella was hurting her step sisters and step mother unless they were scrubbing the floor, and the prince was so ugly that Cinderella asked Claire to put him to death!

Claire didn't know what to do to enter the stories such as they used to be. She tried hard to find the labyrinth again, but she failed, so Claire lived sadly ever after.

Ilinca Cone
Class 6C

Nasreddin Hodja is well known in the Middle East as the main character in a huge number of tales which illustrate stupidity.

One day Nasreddin Hodja borrowed a pot from his neighbour Ali. The next day he brought it back with another little pot inside.

Ali: That's not mine.

Nasreddin: Yes, it is. While your pot was staying with me, it had a baby.

Some time later...

Nasreddin: Can I borrow the pot again?

Ali: Of course, my dear neighbour. Here you are!

And, of course, he was hoping that he would once again receive two pots in return. However, days passed and Nasreddin had still not returned the pot. Finally Ali lost patience and went to Nasreddin.

Ali: Why don't you bring me back my pot, neighbour?

Nasreddin: I am terribly sorry, dear neighbour... but I can't give you back your pot. It has died.

Ali (angrily): Died! How can a pot die?

Nasreddin: Well, you believed me when I told you that your pot had had a baby.

Nasreddin Hodja was dreaming that Ali, his neighbour, had counted nine gold coins into his hand....

Nasreddin: No, no, no, I will not accept less than ten coins.

While he was arguing with Ali over one gold coin, he was awakened by a sudden noise in the street. Seeing that his hand was empty, Nasreddin Hoja quickly closed his eyes, extended his hand as if he was ready to receive, and said:

Nasreddin: Very well, my friend, have it your way. Give me nine.

Once, Nasreddin Hodja had been on a long journey and was returning to his town after being away for a few weeks. As he entered the town, he saw hundreds of people gathered in the town square.

Nasreddin: Hey, people, do you know what I'm going to say?

The crowd: No, we don't know.

Nasreddin: Well, if you don't know, I have nothing to say to you.

The next time, he asked them again.

Nasreddin: Do you know what I'm going to say?

The crowd: Yes, we know!

Nasreddin: Well, if you already know, I have nothing to say to you.

The next time he asked again...

Nasreddin: Do you know what I'm going to say?

Half of the crowd said "We know" and the other half said, "We don't know".

Nasreddin: Let those of you who know tell those of you who don't!"

Once, Nasreddin had an old boat, which he used to pass people across the river. One day, five blind men approached him.

The blind men: Take us across in the boat, please.

Nasreddin: This costs you five coins.

The blind men: It's a deal!

So Hodja helped the men into the boat and he began to row. The boat was small and Hodja was not very good at rowing so he hit the boat against a rock and one unfortunate fellow fell overboard. Splash!!!

The blind men: What happened?

Nasreddin: It's ok, now you have to pay me four coins.

Another day, he was taking a university professor to the other side.

Professor: What is the square root of 9?

Nasreddin: I don't know.

Professor: How do you spell *elephant*?

Nasreddin: I have no idea.

Professor (surprised): Didn't you study anything at school?

Nasreddin: No.

Professor: Then half your life is wasted. (Nasreddin was silent for a little while. Then he said.)

Nasreddin: Can you swim?

Professor: No.

Nasreddin: Then all your life is wasted (jumping in the water and swimming towards the riverbank)... we are sinking!

LIFE IN 2200

As you know, life in 2200 will be very different. Everyone thinks there will be flying cars, robots and other interesting things. We don't know exactly the future, but we can make predictions of what will happen, as some people did.

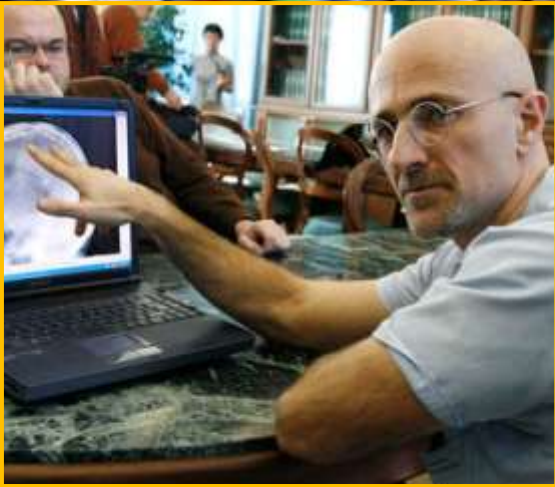
One of the most famous predictors is Nostradamus (14th December 1503-2nd July 1566). He predicted lots of interesting historical events, such as: the Great Fire of London, Hitler and World War 2 and the rise of Napoleon.

Dr. James Hansen predicted in a book he wrote in 1986 that in the future water would start to grow up fast because of the West Antarctic ice sheet alone. Research already proved that from the 20th century to the 21st century the water level rose from 5 to 6 metres. According to scientists' calculations countries in the 23rd century will be underwater.

In the future people will probably feed themselves by fixing to their arm a patch that includes all the nutrients they need daily.

Others say that the food will be printed 3D in some very strange shapes. These will carry the exact amount of nutrients and calories bodies need and will have various flavours such as roasted chicken or French fries.

The medicine will develop more than you may think. For example, very soon, head transplants will be carried out. This year, the Italian brain surgeon Sergio Canavero, called "Doctor Frankenstein" will coordinate the first human head transplant. The intervention will last 36 hours. Can you picture surgery in 2200? A lot of people with lethal diseases will not die thanks to this super great "invention".

Green Airways aircrafts will revolutionise travelling. Even if this project looks like science fiction it is likely to become reality in 2200, even earlier.

In the end, as everyone knows, everything will change in the future. Phones for instance. Phones will develop very fast in the next years.

iPhone18 will be designed as the slimmest phone in the world. We don't know for sure when it will appear, but it will be part of the next generation of phones as it will be made of transparent glass.

Alexandru Zob
Victor Zota
Class 6C

SERBARE 1 MARTIE „MĂRȚIȘOARE MUZICALE”

Corul Școlii 49 „Voci de îngeri” coordonat de doamna profesoară Iuliana Pavel

SERBARE 8 MARTIE „FLORI PENTRU MAMA”

TEEN SPIRIT

ISSN-L 2457—3833